ANN M. MARTIN

CLUBUL BONELOR

Ideea genială a lui Kristie

ANN M. MARTIN

Seria: Clubul bonelor

Volumul 1

IDEEA GENIALĂ A LUI KRISTY

Original: *Kristy's Great Idea* (1986)

Traducere din limba engleză de:
IVONA BERCEANU

virtual-project.eu

2020

CAPITOLUL UNU

Clubul Bonelor. Sunt mândră să vă informez că ideea a fost în totalitate a mea, chiar dacă toate patru am avut o contribuție. „Toate patru” înseamnă Mary Anne Spier, Claudia Kishi, Stacey McGill și eu – Kristy Thomas.

Ideea mi-a venit în prima după-amiază de marți de la începutul clasei a șaptea. Era o zi toridă. Se făcuse atât de cald în Școala Gimnazială Stoneybrook, din cauza lipsei aerului condiționat, încât profesorii au deschis toate ferestrele și ușile și au stins toate luminile. Părul transpirat mi se lipise pe ceafa și mi-aș fi dorit să am un elastic ca să mi-l pot prinde în coadă de cal. Albinele zburau prin sala de clasă și zumzăiau în jurul capetelor noastre, așa că domnul Redmont, profesorul nostru, ne-a dat voie să ne oprim din lucru ca să ne facem niște evantaie de hârtie. Acestea n-au făcut nimic mai mult decât să țină albinele la respect, dar a fost frumos că am furat zece minute din ora de științe sociale ca să le confecționăm.

Oricum, după-amiaza aceea sufocantă părea să nu se mai sfârșească, iar când limbile ceasului de perete din fața clasei au arătat 14.42 și a sunat clopoțelul, am sărit de pe scaun și am strigat: „Ura!” Eram atât bucuroasă că venise momentul în care puteam s-o șterg de acolo! Îmi place școala și toate cele, dar, uneori, ce-i prea mult e prea mult.

Domnul Redmont părea șocat. Probabil se gândea că el fusese atât de drăguț cu noi și ne lăsase să ne facem evantaie, și iată-mă pe mine, nerecunoscătoarea, ce fericită eram că ora se terminase!

Mi-a părut rău, dar n-am ce face. Așa sunt eu. Mă gândesc să zic ceva și îmi dau drumul la gură imediat. Mă gândesc să fac ceva și acționez pe loc. Mama îmi spune că sunt impulsivă. Câteodată zice că o caut cu lumânarea. Dar ea nu se referă doar la probleme. Ea vrea să spună „necazuri”.

Și atunci chiar intrasem într-un necaz. Așa simțeam. Avusesem destule probleme încât să îmi dau seama când apare una.

Domnul Redmont și-a dres glasul. Încerca să găsească o modalitate de a mă pedepsi fără să mă umilească în fața celorlalți copii. Lucruri de genul acesta sunt importante pentru el.

— Kristy, a început domnul Redmont, iar apoi s-a răzgândit și a luat-o de la capăt. Elevi, știți ce aveți de lucrat ca temă. Sunteți liberi. Kristy, aș vrea să vorbesc cu tine un minut.

În timp ce colegii își adunau cărțile și hârtiile și părăseau sala, pălăvrăgind și chicotind, eu m-am dus la biroul domnului Redmont. N-a apucat să-mi zică nicio vorbă, că eu începusem deja să-mi cer scuze. Uneori poate ajuta.

— Domnule Redmont, îmi pare foarte rău! Nu am făcut-o intenționat. Adică, nu am vrut să spun că mă bucur că s-au terminat orele. Voiam să spun doar că sunt bucuroasă că pot pleca acasă. Deoarece casa mea are aer condiționat.

Domnul Redmont a dat din cap aprobator.

— Dar, Kristy, pe viitor crezi că ai putea să te comporți cu mai multă decență?

Nu eram sigură de sensul exact al cuvântului „decență”, dar aveam o idee destul de clară despre ce înseamnă să nu-i stric ziua domnului Redmont țopăind întruna și strigând „Ura!” când încă nu se sunase de ieșire.

— Da, domnule, i-am răspuns.

Uneori ajută și să fii politicos.

— Bine, a spus domnul Redmont. Dar vreau să-ți amintești de acest incident, și cel mai bun mod de a ne aminti lucruri este să le notăm. Așa că, în seara asta, aș dori să scrii un eseu de o sută de cuvinte despre importanța decenței în clasă.

La naiba! Se pare că tot trebuia să aflu ce înseamnă *decență.*

— Da, domnule, i-am răspuns.

M-am dus înapoi în banca mea, mi-am adunat cărțile cu mișcări lente și apoi am ieșit din clasă târșâindu-mi picioarele. Speram ca domnul Redmont să bage de seamă lentoarea mea, care mi se părea un adevărat semn de decență.

Am găsit-o pe Mary Anne Spier așteptându-mă la ușa clasei. Stătea rezemată de perete, rontăindu-și unghiile.

Mary Anne este cea mai bună prietenă a mea. Suntem vecine. Până și la înfățișare semănăm. Suntem amândouă prea scunde pentru vârsta noastră și amândouă avem părul castaniu, lung până mai jos de umăr. Dar aici se opresc asemănările dintre noi,

pentru că eu nu-mi pot ține gura, pe când Mary Anne este foarte liniștită și foarte timidă. Din fericire, asta e doar o aparență. Oamenii care o cunosc bine, cum ar fi Claudia, Stacey și cu mine, au ocazia să o vadă dincolo de aparențe și să descopere o Mary Anne foarte amuzantă.

— Salut! i-am zis. Și-a scos mâna din gură și s-a uitat la unghii. Mary Anne! Cum te aștepți să-ți poți da cu ojă vreodată, dacă îți tot rozi unghiile?

— Of, haide! a spus ea cu un oftat. Lac de unghii. O să am șaptezeci și cinci de ani când o să mă lase tata să mă dau cu ojă.

Tatăl lui Mary Anne este singura rudă pe care o are. Mama ei a murit și nu mai are nici frați sau surori. Din păcate, tatăl ei este destul de sever. Mama mea spune că pur și simplu domnul Spier este îngrijorat pentru că numai pe Mary Anne o are. Ai zice totuși că ar putea s-o lase să-și poarte părul desprins, în loc să și-l țină mereu împletit, sau că ar putea să-i dea voie din când în când să iasă la plimbare cu bicicleta la mall, împreună cu Claudia și cu mine. Dar nu. În casa domnului Spier sunt reguli, reguli și iar reguli. E un miracol că i-a dat voie lui Mary Anne să devină membră a Clubului Bonelor.

Am ieșit din școală și, deodată, am început să alerg. Am uitat cu totul de decență, pentru că mi-am amintit altceva.

— Oh, Doamne! am strigat.

Mary Anne a luat-o la fugă după mine.

— Ce? m-a întrebat gâfâind.

— E marți, i-am strigat peste umăr.

— Așa, și? Mai încet, Kristy! E prea cald ca să fugim!

— Nu pot să încetinesc. Marți după-amiaza îl am în grijă pe David Michael. Ar trebui să ajung acasă înaintea lui. Dacă nu, ajunge el primul și trebuie să se descurce singur.

David Michael este fratele meu de șase ani.

Eu și frații mei mai mari, Charlie și Sam, facem cu rândul ca să avem grijă de el o după-amiază pe săptămână, până ajunge mama acasă de la muncă. Kathy, o adolescentă de cincisprezece ani, care locuiește la câteva străzi distanță de noi, se ocupă de el în celelalte două după-amiezi. Kathy este plătită să stea cu el. Charlie, Sam și cu mine nu suntem.

Eu și Mary Anne am parcurs tot drumul până acasă în fugă. Am ajuns în curtea din față transpirate și cu respirația tăiată. Și

iată-l acolo pe David Michael, stând abătut pe treptele de la intrare, cu buclele negre încadrându-i fruntea.

A izbucnit în lacrimi de îndată ce ne-a zărit.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

M-am așezat lângă el și mi-am pus brațul pe după umerii lui.

— Am rămas blocat afară, se văită el.

— Ce s-a întâmplat cu cheia ta?

David Michael a clătinat din cap.

— Nu știu.

Și-a șters ochii, sughițând.

— Ei bine, i-am spus, e-n regulă.

Mi-am scos cheia din geantă.

David Michael a izbucnit din nou în plâns.

— Nu, nu e! Nu e-n regulă. N-am putut intra în casă și trebuie să merg la baie.

Am descuiat ușa. Când David Michael face așa, cel mai bine este să-i ignori lacrimile și să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic.

Eu și Mary Anne i-am ținut ușa deschisă ca să intre și apoi l-am condus la baie. Collie-ul nostru, Louie, a țâșnit afară pe ușă imediat cum am intrat. Ardea de nerăbdare să iasă la aer, pentru că stătuse închis în casă de la micul dejun.

— Cât stai la baie, i-am spus lui David Michael, eu o să pregătesc niște limonadă, bine?

David Michael chiar mi-a zâmbit.

— Da!

Mă pricep la copii. Și Mary Anne la fel. Mama așa îmi zice. Amândouă primim o mulțime de oferte ca să fim bone, după amiezile și în weekenduri. De fapt, primisem o propunere de muncă pentru după-amiaza aceea, dar a trebuit să refuz din cauza lui David Michael.

Așa se face că mi-am amintit de ceva.

— Hei, i-am spus lui Mary Anne în timp ce porneam aerul condiționat, doamna Newton m-a rugat să am grijă de Jamie în după-masa asta. Nu cumva te-a sunat și pe tine, după ce-am terminat de vorbit?

Mary Anne s-a așezat la masa din bucătărie și s-a uitat la mine în timp ce turnam limonada într-o carafă mare de sticlă. A clătinat din cap.

— Nu. Poate a sunat-o pe Claudia.

Claudia Kishi locuiește peste drum de mine. Ea, cu Mary Anne și cu mine locuim pe strada Bradford Court de când ne-am născut. Am crescut împreună, dar, cumva, Claudia nu petrecuse cu noi la fel de mult timp ca mine cu Mary Anne. În primul rând, Claudia este într-adevăr pasionată de artă și mereu se duce la cursurile ei sau stă baricadată în cameră, pictând ori desenând. Sau citește cărți polițiste, o altă pasiune a ei. E mult mai matură decât Mary Anne sau decât mine.

Când eram mici, Mary Anne și cu mine obișnuiam să ne jucăm de-a școala sau cu păpușile, pe care le îmbrăcam în rochii, dar pe Claudia, practic, trebuia să o spălăm pe creier ca s-o facem să ni se alăture. Multă vreme pur și simplu nici nu ne sinchisiserăm de ea, dar Claudia se dovedise a fi întotdeauna o companie plăcută când venea vorba de plimbările cu bicicleta, de mersul la cinema sau la piscina din cartier. Pot să spun însă deschis că lucrul cel mai bun la Claudia e faptul că tatăl ei nu este domnul Spier. Domnul Kishi poate că e sever când vine vorba de temele Claudiei, dar măcar el nu leșină când îi sugerăm că vrem să mergem în centru să bem o coca-cola sau ceva.

Pe timpul verii, am avut senzația că, treptat, Claudia se îndepărta de noi. Chiar dacă toate trei urma să trecem într-a șaptea, Claudia părea dintr-odată... mai mare. Începuse să se uite după băieți și își petrecea mai mult timp ca de obicei înnoindu-și garderoba și vorbind la telefon. Am reușit să ne împăcăm toate trei până la sfârșitul verii, dar încă se simțea că o luam în direcții diferite, uneori.

David Michael a intrat în bucătărie și părea să fie mult mai vesel.

— Poftim, i-am spus.

I-am dat un pahar de limonadă, și el s-a așezat lângă Mary Anne.

Apoi a intrat Charlie, bătând o minge de fotbal. Sam a ajuns acasă câteva minute mai târziu, cu Louie mergând pe role în spatele lui. Charlie are șaisprezece ani și Sam are paisprezece. Amândoi merg la Colegiul Stoneybrook. Sam este boboc, iar Charlie e în anul doi.

— Salutare la toată lumea! Bună, piciule! i-a spus Charlie lui David Michael.

— Nu sunt pici, i-a răspuns David Michael.

Charlie se credea grozav pentru că tocmai fusese acceptat în echipa sportivă a colegiului. De parcă ar fi fost primul care juca fotbal pentru Colegiul Stoneybrook.

— Mergem să batem mingea în curtea familiei Hanson, m-a anunțat Sam. Vrei să vii cu noi, Kristy?

Voiam, dar David Michael nu ar fi acceptat să rămână singur. Era prea mic.

— Nu știu. Mă gândeam că, împreună cu Mary Anne, aș putea să-l duc pe David Michael la pârâu. Vrei să mergi să te bălăcești, David Michael? l-am întrebat.

A dat fericit din cap.

— Ne vedem mai târziu, băieți! am strigat în urma lor, pe când Sam și Charlie ieșeau din casă, trântind ușa de la intrare după ei.

Eu și Mary Anne i-am dus pe David Michael și pe Louie la pârâu. Ne-am uitat la fratele meu cum își băga picioarele în apă sau făcea bărci cu pânze, sau încerca să prindă niște ciprinide mici.

Louie alerga prin preajmă, în căutare de veverițe.

— Cred c-ar trebui să plecăm, a decis Mary Anne după o oră și ceva. Tata vine acasă în curând.

— Mda. Și mama trebuie să sosească.

— David Michael, l-am strigat, e timpul de plecare!

Fratele meu s-a ridicat fără tragere de inimă, și, împreună cu Louie, am pornit toți trei către casă.

Când am ajuns pe aleea ce ducea spre casa noastră și David Michael luat-o la goană pe peluză, Mary Anne mi-a șoptit:

— Ora nouă, bine?

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Bine!

Noi două avem un cod secret. Mary Anne l-a inventat. Putem să ne trimitem semnale cu lanternele. Dacă mă uit pe geamul de la dormitor, pot să văd fix în camera ei. Multe nopți la rând am comunicat între noi cu lanternele, pentru că Mary Anne nu are voie să vorbească la telefon după cină, exceptând cazurile în care e vorba despre babysitting sau despre proiectele de la școală.

Când a venit mama acasă puțin mai târziu, ne-a adus pizza. Frații mei și cu mine ne-am dus la bucătărie, îmbiați de mirosul de brânză și de gustul de ardei iute.

Dar Sam și Charlie se uitau cam sceptici.

— Mă întreb ce vrea de la noi, a șoptit Sam.

— Mda, i-a ținut isonul și Charlie.

Mama cumpără pizza doar atunci când vrea să ne ceară o favoare.

Eu am decis să nu mă învârt în jurul cozii.

— Cum de ne-ai cumpărat o pizza, mami? am întrebat-o. Charlie mi-a dat un șut în gleznă, dar l-am ignorat. Haide, spune! Ce vrei să ne rogi?

Mama a zâmbit. Știa exact ce făcea. Și își dădea seama că și noi știam.

— Bine, fie! a exclamat. Când eram la serviciu, m-a sunat Kathy ca să-mi spună că nu poate să aibă grijă de David Michael mâine. Mă întrebam dacă nu ați vrea…

— Antrenament de fotbal, a sărit Charlie prompt.

— Cerc de matematică, i-a spus Sam.

— Merg la familia Newton, m-am scuzat eu.

— Vai de mine! a spus mama.

— Dar *chiar ne* pare rău, a adăugat Sam.

— Vă cred.

Apoi am luat cu asalt pizza, în timp ce mama s-a apucat să dea telefoane.

A sunat-o pe Mary Anne. Mary Anne promisese că merge la familia Pike.

A sunat-o pe Claudia. Claudia avea curs de desen.

A sunat două fete de la colegiu. Ele trebuiau să ajungă la repetițiile pentru majorete.

David Michael părea că mai are puțin și plânge.

În cele din urmă, mama a sunat-o pe doamna Newton și a întrebat-o dacă ar fi de acord să îl iau pe David Michael cu mine, când merg să am grijă de Jamie.

Din fericire, doamna Newton nu s-a supărat.

Am mestecat mai departe la o îmbucătură de brânză cu ardei iute și mi-a părut rău că pizza adusă de mama se răcise cât timp dăduse ea toate acele telefoane. Îmi părea rău și de David Michael, care stătea acolo, simțindu-se în plus, doar pentru că avea șase ani și nu putea încă să-și poarte singur de grijă.

Atunci mi-a venit ideea Clubului de Bone și a fost cât pe ce să mă înec.

Ardeam de nerăbdare să se facă odată ora nouă, ca să-i pot transmite și lui Mary Anne, prin semnale luminoase, această idee fantastică.

CAPITOLUL DOI

După cină, m-am dus în dormitorul meu și am încuiat ușa. Apoi m-am așezat la birou cu un blocnotes și un creion ascuțit în față. Aveam trei lucruri de făcut: compunerea despre decență, temele și să mă gândesc la Clubul Bonelor. Mi-am propus să le fac în această ordine și să încep cu ce era mai nasol.

Am căutat cuvântul „decență” în dicționar. Zicea așa: „Respect al bunelor moravuri, bună-cuviință; pudoare”. A trebuit să caut atât „moravuri”, cât și „pudoare”, înainte să-mi dau seama de sens. Apoi am înțeles. Mă comportasem nepoliticos. Dar de ce nu mi-a spus domnul Redmont așa? Lucrurile ar fi fost mult mai simple atunci. Prin urmare, am scris câte ceva despre faptul că atunci când ești nepoliticos îi deranjezi pe ceilalți elevi și poți strica imaginea Școlii Gimnaziale Stoneybrook în ochii vizitatorilor. Am numărat cuvintele. Nouăzeci și nouă. Așa că am adăugat „Sfârșit”, cu o mare înfloritură, sperând să scap cu bine.

Apoi mi-am făcut tema la matematică și am citit lecția despre Paraguay, pentru ora de științe sociale.

După aceea a sosit momentul să mă gândesc la Clubul Bonelor.

Am netezit o nouă bucată de hârtie și am început să fac o listă:

1. Membri:

2. Eu
3. Mary Anne
4. Claudia
5. Cine altcineva?

6.1. Publicitate:
Fluturași
Telefon
Ziar?

2. Stabilirea unui orar în care clienții să poată pe la numărul de telefon al bonelor.

Loc de întâlnire?

3. Cheltuieli săptămânale?

Ideea mea era ca Mary Anne, Claudia și cu mine să formăm un club de babysittere. Le-am spune oamenilor (clienților noștri) că, la anumite ore din timpul săptămânii, ne pot contacta pe toate la un singur număr de telefon. Am fi în legătură directă în timpul programului prestabilit. În acest fel, atunci când cineva ar avea nevoie de babysitter, ar putea să formeze un singur număr de telefon și să contacteze trei persoane deodată. Una dintre noi ar fi disponibilă cu siguranță. Desigur, oamenii ne-ar putea suna și individual, în alte situații, dar frumusețea acestui program ar consta în posibilitatea de a lua legătura cu mai multe bone odată. Clienții noștri nu ar trebui să treacă prin ceea ce tocmai trecuse mama la cină.

Va trebui să ne facem publicitate singure, am decis eu. Speram să ne ajute Claudia să confecționăm niște fluturași pe care să-i distribuim în cutiile poștale din cartierul nostru. Ea va putea să însuflețească anunțurile noastre desenând pe ele ceva foarte drăguț.

M-am uitat la ceas. Era nouă fără un sfert. Mai aveam cincisprezece minute și un pic până în momentul în care trebuia să îi dau semnalul lui Mary Anne. Ardeam de nerăbdare. Aveam o idee grozavă, și nici măcar nu puteam pune mâna pe telefon, ca un om normal, să i-o comunic lui Mary Anne. Domnul Spier mi-ar spune doar că aveam să o văd pe Mary Anne a doua zi, la școală.

Am oftat.

Mama a bătut la ușa camerei mele. Știam că era ea, pentru că niciunul dintre frații mei nu se deranjează vreodată să bată la ușă. Ei dau buzna.

— Intră, am spus.

— Bună, draga mea, a spus mama. A închis ușa în urma ei și s-a așezat pe marginea patului meu. Cum ți-a mers azi la școală?

Mama încearcă să-și petreacă zilnic puțin timp cu fiecare dintre noi, copiii. Se simte vinovată că ea și tatăl meu au divorțat și că trebuie să lucreze cu normă întreagă pentru a ne asigura traiul. Chiar ea ne-a mărturisit asta. Mi-aș dori să nu se simtă așa. Nu este vina ei că tata a fugit în California și s-a recăsătorit, și că nu-i trimite mamei prea mulți bani din pensia

alimentară. Totuși, mama spune că nu vrea mai mulți bani. Ea are un loc de muncă extraordinar la această companie mare din Stamford și se bucură că ne poate asigura cele necesare. Îi dă un sentiment de mândrie și de independență. Dar tot are remușcări.

Uneori, tatăl meu e un ticălos. Nu ne-a chemat la el de mai bine de un an. Iar luna trecută a uitat până și de aniversarea mea de doisprezece ani.

M-am oprit, încercând să mă gândesc la o modalitate de a-i răspunde mamei la întrebare fără să-i spun despre compunerea pe care a trebuit să o scriu.

— Kristy? m-a întrebat mama.

— A fost bine.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat?

Nu-i chip s-o păcălesc pe mama.

— Păi, am răspuns, știi cât de cald a fost astăzi?

— Da.

— Și știi cum, uneori, o zi caniculară poate părea foarte lungă?

— Kristy, treci la subiect.

Așa am și făcut. Iar mama a râs. Apoi mi-a citit compunerea și mi-a spus că, după părerea ei, este bună. Am întrebat-o dacă ea crede că „Sfârșit” ar putea fi considerat al o sutălea cuvânt, iar ea mi-a zâmbit și mi-a spus că speră că da.

Mama mea e cu adevărat grozavă.

Când a plecat să vorbească cu Sam, era ora nouă.

Am scos lanterna, am stins lampa de pe birou și m-am dus la fereastra ce dădea spre camera lui Mary Anne.

Am aprins lumina o dată, ca să îi dau de știre că sunt acolo.

Ea mi-a răspuns la fel. Bun! Era pe poziții.

Apoi i-am transmis cu lanterna următorul mesaj (a durat o veșnicie):

AM 0 IDEE GROZAVĂ PENTRU CLUBUL BONELOR.

TREBUIE SĂ VORBIM. IMPORTANT. URGENT.
PUTEM OBȚINE MULTE SOLICITĂRI.

A urmat o pauză. Apoi Mary Anne a semnalizat cu lanterna: CE?! Și a trebuit să o iau de la capăt. Am scurtat mesajul. În

sfârșit, Mary Anne a semnalizat cu lanterna: GROZAV. NE VEDEM MÂINE. Și am pus lanternele deoparte.

Mary Anne nu a fost prinsă niciodată, și intenționăm ca lucrurile să rămână așa.

Tocmai închideam sertarul în care îmi țineam lanterna, când mama a bătut iar la ușă.

— Intră, am spus, de data asta curioasă, aprinzând lumina.

De obicei, mama nu revine pentru o a doua discuție. Pe de altă parte, de obicei, nici eu nu țin ușa închisă atât de mult timp.

De data asta, mama s-a așezat la biroul meu, iar eu m-am așezat pe pat.

— Am vrut doar să te anunț, a început ea, că sâmbătă seara voi avea o întâlnire cu Watson. Am uitat să-ți spun dinainte.

Am oftat. Mama s-a tot întâlnit cu tipul ăsta, Watson, din când în când, în ultimele patru luni. Ea îl place foarte mult, dar mie nu-mi place deloc de el. A divorțat de soția lui și are doi copii mici. În plus, chelește.

— Nu-ți cer permisiunea, Kristy, a spus mama. Nu vreau decât să știi că sâmbătă voi ieși în oraș. Charlie are o întâlnire, dar Sam va fi acasă.

Am dat din cap aprobator.

— Mi-aș dori să ai mai puține prejudecăți în privința lui Watson, a spus mama. Nu te pot face să îl placi, dar nici tu nu i-ai prea dat șanse.

Adevărul este că niciunui bărbat cu care s-a întâlnit mama nu i-am dat vreo șansă. Mi-e teamă că, dacă las garda jos și îi tratez frumos, careva dintre ei s-ar putea căsători cu mama. Gândiți-vă la ce s-ar întâmpla atunci! Suntem fericiți așa cum suntem în momentul ăsta.

— Încă ceva, a spus mama. În weekend, e rândul lui Watson să stea cu copiii. Sunt la el acasă, iar sâmbătă dimineața trebuie să lucreze. Nu-i face plăcere, dar așa stau lucrurile. Se întreba dacă ai putea avea grijă de Andrew și Karen cât timp este el la birou.

Am scuturat din cap. Watson mi-a cerut de cel puțin trei ori să stau cu copiii lui, dar eu nu vreau. Nu vreau să am nimic de-a face nici cu el, nici cu familia lui. Fie născocesc o scuză, fie refuz categoric.

— Bine, a spus mama. Alegerea îți aparține.

Suna de parcă ar fi zis: „Te privește, să nu zici că nu ți-am spus”. Dar a venit lângă mine și m-a sărutat pe creștetul capului, și atunci am știut că nu se supărase.

— Te culci în curând? m-a întrebat.

— Mda. Poți lăsa ușa deschisă, i-am spus în timp ce ieșea din camera mea.

Le-am urat noapte bună fraților mei și, o jumătate de oră mai târziu, m-am vârât în pat. Louie a adormit lângă mine. Stăteam întinsă, mângâindu-l și gândindu-mă la mama, și la Watson, și la Andrew, și la Karen. Apoi mi-am adus aminte de Clubul Bonelor și m-am înveselit.

Ziua de mâine nu venea suficient de repede!

CAPITOLUL TREI

Domnul Redmont a acceptat compunerea mea despre decență. I-am predat-o înainte să înceapă orele, ca să nu fie nevoit să o citească în prezența întregii clase. Nu a numărat cuvintele, doar a aruncat o privire, s-a uitat la mine și a spus:

— Este bine, Kristy. Ai făcut o lucrare bună. Te exprimi foarte bine în scris.

Și asta a fost tot. Nu tu vorbe de duh, nu tu mustrări.

Am răsuflat ușurată și m-am îndreptat cu demnitate spre banca mea.

După școală, am venit din nou acasă împreună cu Mary Anne. Nu era la fel de cald ca în ziua precedentă, așa că ne simțeam ceva mai bine.

— Mergi la familia Pike astăzi? am întrebat-o în timp ce alergam.

Mary Anne a confirmat dând din cap.

— De câți trebuie să ai grijă? Familia Pike are opt copii.

— De doi. De Claire și de Margo.

— Oh, nu-i rău, am spus. Claire și Margo au patru, respectiv șase ani. Sunt amuzante. Ce-i mai important, le plac bonele.

— Tu de cine vei avea grijă astăzi? m-a întrebat Mary Anne.

— De copiii familiei Newton. David Michael vine cu mine. Se poate juca cu Jamie.

— A, așa e grozav! Poate îi voi aduce și pe Claire și Margo pentru o vreme. Se pot juca împreună. Și după aceea poți să îmi povestești despre Clubul Bonelor.

— Bine! am încuviințat.

Ne-am despărțit în dreptul casei mele și m-am bucurat să văd că ajunsesem înaintea lui David Michael. L-am lăsat pe Louie afară și am pregătit o cană de limonadă.

La ora 15.30 fix, David Michael și cu mine eram pe treptele din fața ușii familiei Newton. Punctualitatea este o parte importantă a activității de babysitting. Nu am întârziat niciodată la o programare. Clienții mei apreciază asta. L-am lăsat pe David Michael să sune la sonerie. După câteva secunde, ușa de la intrare s-a deschis.

— Salut, salut! a exclamat Jamie.

Jamie are trei ani.

David Michael m-a privit ca și cum m-ar fi întrebat dacă trebuie să se joace cu un copil de trei ani, care spune „salut, salut”.

L-am mângâiat pe David Michael pe spate.

— Bună, Jamie, am răspuns.

— Uite! a exclamat el de cum am intrat în holul de la intrare, în casa familiei Newton. Uite ce am eu! A ridicat o jucărie îmbrăcată în uniformă militară. E un soldat.

— Serios? a spus David Michael, devenind brusc interesat.

— Da, a răspuns Jamie cu mândrie.

— Mai ai și altele? l-a întrebat fratele meu mai mic.

— Sigur, a confirmat Jamie. Vino!

Băieții au dispărut. Doamna Newton m-a salutat din bucătărie.

— Slavă Domnului pentru soldăței, a spus ea.

Eu am zâmbit.

— Îmi cer iertare pentru David Michael, dar se pare că se vor înțelege bine.

Niciodată nu îmi place să mă impun în fața clienților mei.

— Sunt sigură că va fi bine. Doamna Newton și-a mângâiat burtica rotundă. M-aș bucura ca Jamie să se obișnuiască cu alți copii.

— Când va veni bebelușul? am întrebat-o.

— Peste aproximativ opt săptămâni.

Am oftat.

— Oh, mi-aș dori să se grăbească! i-am spus.

— Degeaba îți dorești!

Doamna Newton mi-a dat instrucțiunile pentru după-amiază.

— Nu am decât o programare la doctor și câteva comisioane. Ar trebui să mă întorc până la ora cinci și jumătate.

— Bine! Cinci și jumătate.

De îndată ce a plecat, am sunat-o pe Mary Anne la familia Pike.

— Vino când dorești, i-am spus.

Familia Pike locuiește la doar câteva case distanță, așa că Mary Anne a apărut în zece minute. Le trăgea pe Claire și pe Margo într-un cărucior roșu.

— Salut, salut! le-a întâmpinat Jamie bucuros.

— Salut, salut! a răspuns Claire, în vârstă de patru ani.

David Michael și Margo s-au privit reciproc cu suspiciune.

Ei nu se jucaseră mult timp împreună, iar David Michael era precaut cu orice fetiță, mai ales dacă aceasta nu era din clasa lui de la școală.

Am dus copiii în spate, la leagănele lui Jamie. În timp ce se jucau fericiți, Mary Anne mi-a spus:

— Deci, ce-i cu Clubul Bonelor?

— Ei bine, i-am răspuns, m-am gândit că ne-am putea asocia cu alte fete care au grijă de copii și să înființăm un club – un fel de firmă…

Am fost întrerupte de o bufnitură și un vaiet. Jamie căzuse de pe unul dintre leagăne.

— *Uaaaa*! urla el.

Am alergat la el și l-am cercetat din cap până-n picioare. Nu avea cucui și nici genunchii juliți.

— *Uaaaa*!

— Unde te doare? l-am întrebat.

El a arătat spre burtică, apoi și-a lăsat mâna să îi alunece spre genunchi și, în cele din urmă, la cap.

— Peste tot? am întrebat.

Jamie a dat din cap, posomorât.

— Poate ar fi mai bine să plecăm, a spus Mary Anne, luându-le pe Claire și pe Margo.

— Bine, am răspuns. Ascultă, de ce nu-i spunem Claudiei despre idee? Hai să mergem la ea acasă după ce terminăm cu copiii. Între timp se întoarce și ea de la ora de artă.

— Bine. Pe curând.

În casă, i-am dat lui Jamie un fursec și, împreună cu David Michael, s-a jucat cu soldățeii, după care ne-am uitat la televizor, la *Strada Sesame*[1]*.* Când mama lui Jamie s-a întors acasă, accidentul lui Jamie fusese de mult dat uitării.

Doamna Newton m-a plătit și am fugit acasă, lăsându-l pe David Michael cu Sam, după care am alergat peste drum, la casa Claudiei Kishi.

În ultimul timp nu mă mai simțeam în largul meu, ca odinioară, când mergeam în vizită la Claudia. Anul ăsta, ea părea să se fi maturizat mai repede decât noi.

Acum purta sutien, și, după felul cum vorbea, ai fi crezut că băieții tocmai fuseseră inventați.

[1] *Sesame Street,* serial american de televiziune pentru copii (n. red.).

Se purta de parcă toți băieții din clasa a șaptea ar fi fost diferiți de prostănacii de anul trecut. Pe atunci, ei ne ziceau: „Vrei niște gumă GM?” și apoi ne dădeau guma scoasă din gură, spunând: „Este Gata-Mestecată, pricepeți?” și râdeau isteric. Anul trecut, băieții ne înghionteau și scuipau înspre noi. Anul trecut, băieții ne trăgeau scaunele de sub fund când ne ridicam în picioare să răspundem la vreo lecție. Anul *ăsta* (dacă o ascultați pe Claudia), băieții sunt niște eroi. Personal, eu nu văd nicio schimbare.

Am apăsat pe soneria familiei Kishi. Claudia a venit la ușă. Purta o salopetă scurtă, bufantă, din stofa cadrilată liliachie, o bluză albă dantelată, o pălărie bărbătească neagră și tenișI tip gheată de culoare roșie, fără șosete. Părul ei lung și negru era aranjat cu grijă în patru codițe. Mă simțeam extrem de urâtă în comparație cu ea.

Eram atât de obișnuită să o văd pe Claudia în astfel de haine, încât nici măcar nu am clipit. Ceea ce am observat a fost că era machiată. Avea o chestie albastră pe pleoape, ceva auriu deasupra ochilor și ceva de culoarea magentei pe obraji.

— Claudia! am spus eu surprinsă. Fața ta! Arăți de parcă... (nu m-am putut opri la timp) te-ai pregătit să mergi la circ... Adică, vreau să spun... ești atât de *colorată.*

— Mulțumesc mult.

— Nu, sincer, Claud. Tu nu ai *nevoie de* machiaj. Ai un chip atât de frumos.

— Bună încercare, a spus Claudia.

Părinții Claudiei sunt originari din Japonia. Ei au venit în Statele Unite când erau foarte tineri. Claudia are părul negru și mătăsos, ochi negri și pielea albă ca laptele, fără urmă de coșuri pe față. Este absolut superbă. Dar are această latură sălbatică, care o face să cumpere curele din pene și să poarte șosete până la genunchi, cu palmieri pe ele. Machiajul era ceva nou, totuși.

— Ai de gând să porți *aia* (am arătat cu degetul spre fața ei) mâine, la școală?

— Dacă aș scăpa neobservată.

Eu am dat aprobator din cap. Părinții Claudiei sunt foarte conservatori. Ei nu-i înțeleg deloc gusturile vestimentare. Sunt destul de îngăduitori când vine vorba de pălării și chestii asemănătoare, deși nu-i cumpără nimic de genul ăsta. (De aceea e nevoită să aibă grijă de copii, ca să câștige bani să și le

cumpere singură). Dar nu știam cum avea familia Kishi să reacționeze la fața ei machiată cu fond de ten Day-Glo. Nu știam nici cum ar reacționa profesorii noștri.

Am salutat-o pe Mimi, bunica Claudiei, care era ocupată cu pregătirea cinei, și am urmat-o pe Claudia la etaj, în camera ei.

— Unde-i Janine? am întrebat.

Claudia a dat ochii peste cap.

— La universitate, unde altundeva?

Janine este sora Claudiei și are cincisprezece ani. Este abia în clasa a zecea de liceu, dar urmează cursurile Universității Stoneybrook. Acest lucru se datorează faptului că Janine este un adevărat geniu. O persoană obișnuită are un coeficient de inteligență de 100. Un IQ peste medie este între 120 și 140. O persoană cu un IQ de 150 este considerată un geniu.

IQ-ul lui Janine este 196.

Uneori, îmi face greață. De foarte multe ori îi face greață și Claudiei. Ea crede că știe totul. (De fapt, chiar știe.) Întruna ne corectează! Dacă eu spun: „David Michael, astăzi nu poți să te joci afară pentru că plouă”, Janine va spune: „Kristy, ar trebui să spui: «David Michael, *n-ai voie să te* joci astăzi afară». Dacă-i spui că „nu poate”, asta înseamnă că îi este fizic imposibil să o facă, lucru care nu e adevărat. Ceea ce vrei să-i transmiți este că el nu are *permisiunea* să se joace afară”.

Janine vorbește de parcă ar citi dintr-un manual. Cel mai bun prieten al ei este un tocilar matematician de paisprezece ani, care va absolvi liceul în primăvară.

Al doilea cel mai bun prieten al ei este computerul.

Sunt sigură că, din cauza lui Janine, Claudia se concentrează pe artă și este o elevă cu rezultate slabe.

Am răsuflat ușurată când am auzit că Janine nu era acasă.

Claudia și cu mine ne-am trântit pe patul ei.

— Mary Anne ajunge în câteva minute, am spus. Am o idee grozavă, pe care vreau să v-o împărtășesc.

Ochii Claudiei s-au luminat.

— Ce este?

— Un club al bonelor, am anunțat.

— Un club al bonelor? a repetat ea pe un ton pițigăiat.

— Da, îți explic totul când… Și chiar în clipa aceea a sunat soneria.

Claudia a coborât scările în trombă, strigând:

— Deschid eu!

A deschis larg ușa și a smucit-o pe Mary Anne, trăgând-o de mână până în camera ei.

— Îmi plac cluburile! a exclamat ea.

— Spune-ne ideea ta!

— Ei bine, totul a început noaptea trecută. Le-am povestit cum mama fusese nevoită să sune pe aproape toată lumea din Stoneybrook, în căutarea unui babysitter, și cât timp a pierdut făcând asta, și cât de rău s-a simțit David Michael. Așadar m-am gândit că ne-am putea uni forțele noi trei. Oricum, toate avem grijă de copii. Ne-am putea face publicitate, ca să găsim mai mulți clienți. Ar trebui să ne întâlnim de câteva ori pe săptămână ca să le spunem clienților noștri la ce ore suntem libere. Atunci, ei nu vor avea de dat decât un singur telefon ca să ne contacteze pe toate odată. Și dacă, de exemplu, doamna Pike vrea *două* bone, ea nu va fi nevoită să sune decât o singură dată. Le-am explicat toate celelalte aspecte la care mă gândisem și am încheiat cu: Bine, iată două chestii la care trebuie să ne gândim: unu – unde să ne ținem ședințele; și doi – pe cine altcineva am putea ruga să se alăture clubului?

— Răspund eu la ambele întrebări, a spus Claudia. Ar trebui să ținem întâlnirile aici, pentru că am un telefon în camera mea.

— Oh, grozav! am exclamat. (Sperasem ca ea să facă această sugestie.)

— Și cunosc pe cineva care ar putea dori să se alăture clubului.

— Pe cine? am întrebat-o amândouă într-un glas.

— E cineva nou. Tocmai s-a mutat în Stoneybrook. Locuiește chiar peste drum, pe Fawcett Avenue, și este în clasă cu mine. O cheamă Stacey McGill.

— Păi, în regulă... am spus încet. Dar mai întâi va trebui s-o cunoaștem.

— Sigur că da. O să vă placă mult de ea. E din New York, a adăugat Claudia.

Am fost impresionată. După fața lui Mary Anne, mi-am dat seama că și ea era impresionată. Avea ochii cât cepele.

— Mă întreb de ce-a vrut familia ei să plece de *acolo* ca să se mute *aici.*

Claudia a ridicat din umeri.

— Nu știu. Dar mă bucur că au făcut-o. Stacey e grozavă.

Eu și Mary Anne ne-am uitat una la alta, fără să fim sigure că acesta era un semn bun.

— Ce faceți mâine după-amiază? ne-a întrebat Claudia. Ne putem întâlni atunci?

— Dacă rămâne tot la cinci și jumătate, a spus Mary Anne. Până atunci trebuie să am grijă de copii.

Am căzut de acord să ne întâlnim în după-amiaza următoare. Și ăsta a fost debutul oficial al Clubului de Bone.

CAPITOLUL PATRU

În după-amiaza următoare, la ora 17,30 fix, am traversat strada până la casa Claudiei și am sunat la ușă. Tot Claudia mi-a deschis, dar de data asta purta o cămașă în carouri galbene și negre, pantaloni negri, pantofi de jazz roșii și o brățară care părea făcută dintr-un cablu telefonic. Cerceii ei aveau forma unor schelete ce săltau la fiecare pas pe care-l făcea. Am observat că nu era machiată.

— Mama și tata nu mă lasă, a spus.

— Ei bine, ai scăpat cu scheletele din ureche.

Claudia a zâmbit cu subînțeles.

— Mi i-am pus abia când am ajuns la școală, a șoptit ea. În momentul ăsta, singurul adult din casă este Mimi, și pe ea nu o deranjează dacă port schelete.

— A, foarte șireată!

Claudia știe fiecare truc.

În timp ce urcam scările, Claudia mi-a spus:

— Stacey este deja aici. Chiar sper să îți placă de ea. Apoi a vorbit în șoaptă: Și Janine este acasă.

Am oftat.

— Îmi pare rău. Și mai ține și ușa deschisă la cameră.

Chiar în acel moment, Janine și-a scos capul afară, pe hol.

— Salut, Kristy! a zis. Mi s-a părut mie că aud voci. Claudia mi-a povestit despre Clubul Bonelor. Pare o idee remarcabilă.

— Ei bine, în speranța că… am început eu.

Janine a afișat atitudinea aia a ei de atotștiutoare.

— Kristy, „în speranța că „este o expresie folosită adesea în mod greșit. Sensul său este „într-o manieră plină de speranță”. E inacceptabil să o folosești cu sensul „să sperăm că”. Dacă eu aș fi…

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce tot îndruga acolo.

— Oh, Janine, trebuie să plec, i-am retezat vorba chiar în momentul în care Claudia intra în camera ei. Stacey ne așteaptă. Pe curând!

Janine devine obositoare după o vreme. Și eu *mereu* fac câte o greșeală când suntem față în față. Nu știu cum reușește Claudia să trăiască sub același acoperiș cu ea.

Chiar în clipa în care am ajuns în dreptul dormitorului Claudiei, a sunat soneria.

— Trebuie să fie Mary Anne! am strigat. Îi deschid eu, Claud!

Am coborât în fugă până la parter, am deschis ușa, am avertizat-o pe Mary Anne cu privire la Janine, apoi am urcat în fugă la etaj, cu Mary Anne pe urmele mele. Am fugit direct în camera Claudiei, având grijă să nu privim înspre camera lui Janine când am trecut prin dreptul ușii deschise.

— Bună! a spus Claudia, închizând ușa în spatele nostru. Fetelor, ea este Stacey McGill. Stacey, ea e Kristy Thomas, iar ea e Mary Anne Spier.

— Bună! am spus eu și Stacey încântate.

Mary Anne s-a rușinat dintr-odată.

— Bună, a șoptit ea, adresându-se mai curând peretelui decât lui Stacey.

M-am uitat la Stacey. Mi-am dat seama imediat de ce ea și Claudia erau prietene. Stacey purta un hanorac roz cu paiete și un papagal mare violet pe partea din față; cămașă, blugi strâmți cu fermoar pe partea exterioară a picioarelor și pantofi roz din plastic. Era foarte frumoasă, înaltă și destul de slabă, cu ochi mari albaștri, cu gene negre și un păr blond frumos, care arăta ca și cum ar fi fost coafat de curând. M-am uitat la Mary Anne. Ea și cu mine eram încă îmbrăcate în uniformele de școală. Eu purtam blugi și adidași. Mary Anne purta o fustă și pantofi alb-negru de tip Oxford. Părul lui Mary Anne era, desigur, legat în codițe, iar eu purtam o bendiță de păr albastră.

A urmat o tăcere stânjenitoare.

— Ei bine, am spus dregându-mi vocea. Claudia, i-ai povestit lui Stacey despre Clubul Bonelor?

— Chiar despre el am vorbit ieri, a răspuns ea.

— Ai fost și tu babysitter în New York? am întrebat-o pe Stacey.

— Oh, tot timpul. Locuiam într-un bloc uriaș. Erau peste două sute de apartamente în el.

— Uau! a exclamat Mary Anne.

— Și obișnuiam să lipesc anunțuri în spălătorie. Oamenii mă sunau tot timpul. A făcut o pauză. Vinerea și sâmbăta, pot sta până la ora zece.

A urmat un nou „Uau!” din partea lui Mary Anne.

Mă simțeam din ce în ce mai copil. Cum este posibil să te simți mult mai mică decât cineva de-o vârstă cu tine?

— Mi-ar plăcea foarte mult să fac parte din club, a declarat Stacey. Încă nu cunosc prea mulți copii în Stoneybrook. Și ar fi frumos să pot face rost de niște bani. Mama și tata îmi cumpără hainele, dar trebuie să câștig bani pentru alte lucruri, știi tu, CD-uri, și bijuterii, și altele.

— Cum de-ați plecat din New York? a întrebat Mary Anne.

Mary Anne e cu-adevărat pasionată de New York – datorită luxului, și a luminilor, și a magazinelor sale. Vrea să se mute acolo când o să fie mare.

Stacey și-a coborât privirea în pământ. Apoi a început să-și legene piciorul drept înainte și înapoi.

— Ah, a spus ea cu o voce joasă, tata și-a schimbat locul de muncă. Doamne, Claudia, ai o mulțime de postere grozave!

— Mulțumesc. Pe acelea două le-am făcut chiar eu. Claudia a arătat spre fotografia cu un cal galopând printr-un deșert și spre alta înfățișând o fată care stă pe un scaun lângă fereastră și privește afară.

— Frate, dacă aș locui în New York, nu aș pleca de acolo pentru nimic în lume, a continuat Mary Anne. Spune-mi cum e să trăiești acolo. Cum era la școala ta?

— Păi, a început Stacey, am fost la o școală privată.

— A trebuit să porți uniformă? a întrebat Claudia, cutremurându-se.

— Nu. Puteam purta haine obișnuite.

— Cu ce mergeai la școală? a întrebat Mary Anne.

— Cu metroul.

— Uau!

— O dată, a adăugat Stacey văzând cât de impresionată era Mary Anne, am mers cu metroul tot drumul de la apartamentul nostru până în Coney Island. A trebuit să schimb de un milion de ori.

— Uau! Dar ai mers vreodată singură cu taxiul?

— Sigur! De multe ori.

— Uau!

La ultimul „Uau!” al lui Mary Anne, am început toate să chicotim.

— Păi, oricum, am spus, revenind la Clubul Bonelor, cred că ar trebui să facem două liste: una cu reguli și alta cu lucruri de făcut…

— Asta înseamnă, m-a întrerupt Stacey, că fac parte din club?

M-am uitat la Mary Anne, care a încuviințat. Cunoșteam deja părerea Claudiei.

— Da, i-am spus.

— Ah, super! Grozav! a exclamat Stacey, cu un zâmbet larg.

Claudia a aprobat ridicând degetul mare în sus. Apoi a scos de sub pernă un pachet de bomboane M&M cu arahide.

— Ar trebui să sărbătorim, a spus ea, împărțind bomboane tuturor.

Mary Anne și cu mine eram lihnite și am înfulecat fiecare câte un pumn de bombonici, dar Stacey a aruncat doar o privire în pachet și apoi i l-a înapoiat Claudiei.

— Acestea sunt… Nu ți-au mai rămas decât cinci, i-a spus ea.

— Oh, servește-te! a îndemnat-o Claudia. Am o mulțime de dulciuri pitite peste tot. Mama și tata nu știu de ele.

Ne-a zis că avea gumă de mestecat în sertarul ei cu lenjerie de corp, un baton de ciocolată în spatele enciclopediei, un pachet de Twinkies în sertarul biroului și câteva mentosane Wint-O-Green Lifesavers în pușculiță.

— Nu, mulțumesc! a spus Stacey. Țin… ăăă… dietă.

— Tu? am exclamat. Ești slabă deja! Stacey era prima persoană de-o seamă cu mine despre care știam că ține dietă. Câte kilograme ai? am întrebat-o.

— Kristy! a exclamat Claudia. Asta nu te privește!

— Dar nu-i sănătos să ții dietă dacă nu ai nevoie. Așa mi-a spus mama. Mama ta știe că ții regim?

— Ei bine, ea…

— Vezi, pun pariu că nu știe!

În acel moment, cineva a bătut la ușa camerei Claudiei.

— Mary Anne! a strigat Janine. Tatăl tău te-a sunat pe cealaltă linie. Spune că e timpul să mergi acasă.

Mary Anne s-a uitat la ceas.

— Șase și zece! a strigat ea. Vai, nu! Am întârziat. Tatei nu-i place când întârzii. Mulțumesc, Janine. Trebuie să plec, fetelor.

— Așteaptă! i-am spus. N-am terminat de planificat.

— Hai să ne întâlnim mâine în timpul pauzei, a sugerat Claudia.

— Serios? am exclamat.

În ultima vreme, Claudia își petrecuse pauzele uitându-se la băieții drăguți care jucau baschet. Ea nu voia niciodată să joace four square[2] sau tetherball[3] cu mine și cu Mary Anne.

— Sigur, a spus ea. Imediat după ce luăm masa de prânz ne întâlnim în fața sălii de sport. Cineva să aducă o foaie de hârtie și un pix.

— Aduc eu, m-am oferit.

Mary Anne s-a ridicat și, practic, a zburat spre casă.

— Ar trebui să plec și eu, a spus Stacey.

— Și eu, am zis.

Claudia ne-a condus până la ușă, și am plecat fiecare pe drumul ei.

∴

La Școala Gimnazială Stoneybrook, mâncarea de prânz din zilele de vineri este întotdeauna aceeași: hamburger, jeleu roșu cu fructe din conservă, un castronel de salată de varză coleslaw, lapte și caramel pe băț.

Nu-mi place deloc, cu excepția caramelului pe băț.

După ce eu și Mary Anne ne-am îndopat cât am putut, am ieșit să le așteptăm pe Claudia și pe Stacey. N-am stat cu ele la masă, la cantină, deoarece mâncau la o masă cu cele mai sofisticate fete de clasa a șaptea (pe care nici nu le cunoșteam) *și* cu niște băieți. Cum puteau să mănânce cu băieții era un lucru care mă depășea. Băieții fac mereu chestii scârboase, cum ar fi să amestece mazărea și ravioli făcute terci cu laptele de la cutie, pentru a vedea ce culori pot obține. Claudiei, aceste lucruri i se par amuzante.

Deci, eu și Mary Anne am ajuns primele la ușa sălii de sport. Am jucat o partidă rapidă de tetherball cât timp am așteptat. Am câștigat eu. De obicei câștig. Sunt bună la sport.

— Bună, fetelor! a strigat Claudia cam după zece minute.

Ea și Stacey traversau agale terenul de joacă.

— Bună! le-am răspuns noi.

---

[2] Joc în care mingea se aruncă în podea, pe un teren împărțit în patru, către un anumit jucător, acesta fiind eliminat dacă nu o prinde (n. red.).

[3] Joc în care o minge prinsă de o sfoară este lovită în sensuri opuse, pe o traiectorie circulară, de doi jucători așezați de o parte și de alta a stâlpului, câștigând cel care reușește să o facă să se rotească 360° (n. red.).

Apoi ne-am retras într-un colț liniștit din curtea școlii și ne-am așezat pe niște lăzi goale.

— Am eu hârtie și pix, le-am spus. Și încă ceva. Am scos din buzunar lista pe care o făcusem marți seara și am arătat înspre secțiunea doi, care era intitulată: PUBLICITATE. Asta este ceea ce avem de făcut: trebuie să informăm lumea despre ocupația noastră.

— Bine, a încuviințat Claudia de sub o pălărie de fetru scandalos de roșie, pe care profesoara nu i-ar da voie să o poarte în clasă.

— Cred că pliantele sunt cel mai simplu mod de a le spune oamenilor despre clubul nostru. Putem face un anunț frumos, și mama mea l-ar putea multiplica la biroul ei. Apoi distribuim copiile în cutiile poștale ale oamenilor. Putem să le distribuim și în cartierul nostru, dar și pe alte străzi. Practic, oriunde am putea ajunge cu bicicleta. Mary Anne, tatăl tău te-ar lăsa să fii bonă într-un alt cartier, dacă nu ar fi *prea* departe, nu-i așa?

— Bănuiesc că da, a răspuns Mary Anne șovăitor.

Am observat cum Stacey i-a aruncat o privire mirată lui Mary Anne.

— Super! am spus. Acum avem deja un nume: Clubul Bonelor. Credeți c-ar trebui să aibă și un fel de simbol sau de siglă? Știți, la fel ca simbolul de pe biscuiții Girl Scout sau ca soarele care este desenat pe obiectele de papetărie pe care le utilizează compania la care lucrează mama mea?

— Mda, i-a ținut isonul și Stacey. Este o idee bună. L-am putea adăuga pe partea de sus a pliantelor noastre. Claudia, nu ai vrea să desenezi ceva pentru noi?

— Nu știu, a răspuns Claudia.

— Haide, ești o artistă extraordinară! am exclamat. Poți desena orice.

— Știu că pot desena, dar nu mă pricep la… la simboluri și alte chestii. Janine e mai bună la treburi din astea.

— Oh, uită de Janine! i-am spus. Oricum, ne vom gândi noi la un simbol. Suntem un club. Trebuie să ne punem de acord asupra lucrurilor. Acum, ce-am putea folosi?

— Ei bine, a spus Mary Anne, ar putea fi ceva ce are de-a face cu bonele, ca de exemplu un copil sau o mână gata să ajute, sau ar putea fi ceva ce ne place nouă: un curcubeu, sau o stea căzătoare, sau o broască…

— O broască!

Am izbucnit în râs. La fel și Claudia și Stacey.

Mary Anne părea stânjenită. Apoi a început să râdă și ea.

— Ce ziceți de un facocer? a sugerat Claudia.

— Un tocilar, a intervenit și Stacey.

— Mâncare pentru câini!

Râdeam toate atât de tare, încât abia mai reușeam să vorbim.

— Bine, să fim serioase, le-am spus după ce ne-am mai calmat. Masa de prânz se termină în zece minute.

— Ce zici de un simbol care ar conține numele noastre? a sugerat Stacey.

— Da!

Mary Anne, Claudia și cu mine eram de acord, dar după aceea nu ne-a mai venit nicio idee.

— Cum ar fi un cub pe fețetele căruia să fie scrise inițialele noastre? a propus Mary Anne.

— E drăguț, a spus Claudia, dar noi suntem patru, și dintr-un cub nu se văd mai mult de trei fețete odată.

— Ah... da, a spus Mary Anne încet. Claudia se pricepe mai bine decât noi la chestii din astea.

— Stați așa! a strigat Claudia. Acum știu! Am putea desena ceva de felul ăsta. Mi-a luat creionul și hârtia din mână și a desenat asta:

CLUBUL BONELOR

— E minunat! Absolut formidabil! am exclamat. Este perfect! Claudia, ești un... apoi m-am oprit. Era cât pe ce să zic „Geniu”, dar Claudia e destul de sensibilă la cuvântul ăsta... un adevărat profesionist, am terminat eu fraza.

A sunat clopoțelul și a trebuit să mergem la ore. Dar mai întâi ne-am pus de acord să lucrăm la Clubul Bonelor în weekend.

CAPITOLUL CINCI

Sâmbătă, cele patru membre ale Clubului Bonelor au lucrat din greu. Mary Anne, Claudia și cu mine am sunat la toate familiile la care lucraserăm deja ca babysittere și le-am povestit despre club. Apoi am compus un scurt anunț despre club și am sunat la redacția ziarului *The Stoneybrook News.* Urma să fie publicat miercuri. Nu mai puteam de nerăbdare până atunci.

Apoi, lui Stacey i-a venit o idee.

— Cred c-ar trebui să alegem comitetul clubului.

Ne aflam în camera Claudiei, ca de obicei.

— Comitetul?!

Claudia a repetat cuvântul, complet confuză. Probabil că se gândea la polițiști.

— Mda. Un președinte, un vicepreședinte, o secretară și... și...

— Un casier! am adăugat.

— Perfect. Patru funcții la patru membri.

— Oh, am înțeles acum, a spus Claudia. Păi, o nominalizez pe Kristy la președinție. Clubul a fost ideea ei.

— O susțin și eu, a spus Mary Anne.

— Și eu, a spus la rândul ei Stacey. Votată în unanimitate.

Zâmbeam cu gura până la urechi.

— Uau! Mulțumesc, fetelor! Bine, eu o nominalizez pe Claudia ca vicepreședinte, deoarece ne folosim de camera, aparatul și numărul ei de telefon. Ea poate că va avea multe apeluri de gestionat atunci când noi nu suntem aici.

— O susțin și eu, a spus Mary Anne.

— Și eu, s-a alăturat Stacey. Din nou unanimitate de voturi.

Claudia radia de bucurie. Mary Anne și-a dres vocea, privind neliniștită înjur.

— Stacey, dacă nu te superi, eu aș vrea să fiu secretară. Sunt bună la notat chestii.

— E perfect! a spus Stacey, pentru că eu mă pricep la calcule și la bani. Speram să fiu casiera.

Nici măcar nu ne-am mai deranjat să le votăm pe Mary Anne și pe Stacey, deoarece totul mergea strună.

Pentru a sărbători noile funcții, Claudia a scos o pungă de bomboane cu formă de ursuleți din penar, și punga a trecut din mână în mână.

Înainte să ajungă la Stacey, ea a sărit ca arsă, și-a dus mâinile la gură și a exclamat:

— Vai, nu! Trebuie să mă duc acasă, dar mă întorc imediat.

— Stacey, i-am spus, dacă în continuare ții dieta aia stupidă, nu trebuie decât să ne zici. N-ai de ce să fugi. Uite, vom pune punga de ursuleți înapoi.

— Nu, nu, nu de-asta. Doar că... am uitat ceva. Nu durează decât un minut. Stacey a ieșit în fugă din camera Claudiei.

Mary Anne, Claudia și cu mine ne-am uitat una la alta și am ridicat din umeri. După vreo douăzeci de minute, Stacey s-a întors cu mâinile goale.

— Unde este? am întrebat-o.

— Unde este ce?

— Ce ai uitat.

— Ce... eu...? Oh, nu, am uitat să fac ceva. Dar s-a rezolvat acum.

Tocmai dădeam să-i pun o altă întrebare, când Claudia mi-a aruncat o privire prin care voia să-mi spună că sunt o nesuferită.

Am lucrat la fluturașul nostru, și, după ce am finalizat totul, el arăta astfel:

CLUBUL BONELOR

Aveți nevoie de o bonă? Economisiți timp! Sunați la:

CLUBUL BONELOR

555 – 3231

Luni, miercuri, vineri, 17.30 – 18.00
luați legătura cu patru bone experimentate.
Kristy Thomas, președinte
Claudia Kishi, vicepreședinte
Mary Anne Spier, secretară
Stacey McGill, casieră

Disponibilitate:

în weekend

după ore
seara

— Îi voi da fluturașul mamei, am anunțat eu. Ea poate să-l multiplice luni, astfel încât noi să distribuim foile volante săptămâna viitoare. Oricum, eu trebuie să plec. Este aproape ora cinei, și mama iese în oraș cu Watson în seara asta. Am făcut o grimasă.

— Cine e Watson? m-a întrebat Stacey.

— Prietenul ei. Părinții mei sunt divorțați.

— Oh! a suspinat Stacey, arătând oarecum stânjenită.

— Și părinții tăi sunt divorțați? am întrebat-o.

Mi-am dat seama cât de puține lucruri știam despre ea.

— Nu. Sunt căsătoriți de cincisprezece ani.

— Ai mei sunt căsătoriți de douăzeci de ani, a spus Claudia.

— Mama mea a murit când eram bebeluș, a adăugat cu glas domol Mary Anne. A avut cancer.

Din nou, Stacey mi s-a părut stânjenită.

— Nu, este în regulă. Serios. Nu mi-o amintesc deloc. Dar, uneori, mi-aș dori să mi-o pot aminti.

M-am ridicat.

— Ei bine, eu chiar trebuie să plec. Ne vedem mâine, le-am strigat în timp ce coboram scările din casa familiei Kishi.

∴

Watson a venit la 18.30.

David Michael a alergat în întâmpinarea lui. El îl iubește pe Watson.

Asta pentru că nu și-l amintește pe tata și crede că e mai bine să-l aibă pe Watson drept tată, decât să nu aibă tată deloc.

Am rămas în camera mea până când m-a strigat mama.

— Kristy! A venit Watson!

De ce mă cheamă mereu ca să-l văd pe Watson? Doar știe ce simt față de el.

— Vin acum! am răspuns, încercând să par irascibilă, de parcă tocmai m-ar fi întrerupt din ceva important.

Când am ajuns la parter, Watson era în picioare în bucătărie, cu niște cutii de mâncare chinezească în brațe.

— Surpriză! a spus el.

— Ce-i? am întrebat eu suspicioasă.

— Nu-i așa că-i drăguț, Kristy? a spus mama pe un ton vesel. Watson ne-a adus mâncare chinezească și vom putea mânca împreună înainte să ieșim în oraș.

Watson întotdeauna ne aduce mâncare. Ai zice că deține un restaurant sau ceva.

— Cine are grijă de copiii tăi? l-am întrebat eu pe un ton acid. Mi s-a părut oribil că în weekend copiii veneau să stea la el, iar Watson nu doar că trebuia să meargă la muncă, dar îi mai și lăsa cu un babysitter cât timp ieșea el cu mama în oraș.

— Am găsit o bonă foarte drăguță, mi-a răspuns Watson pe un ton plăcut. Ea a avut grijă de Andrew și de Karen în dimineața asta, cât timp eu m-am dus la birou. Și le-a plăcut foarte tare de ea.

— Ah! i-am spus.

Watson a pus cutiile albe pe masă și a început să le deschidă, în timp ce eu și Sam am scos farfuriile, șervețelele și argintăria. Am făcut o grimasă către fratele meu, ca să-i arăt ce cred despre cină, dar Sam a spus:

— Mulțumesc, Watson. Mâncarea asta e super!

Și lui Sam, și lui Charlie le cam place de Watson. Odată, Sam chiar s-a dus la Watson ca să aibă grijă de copiii lui. Eu, una, niciodată, și nici n-am de gând să stau vreodată cu ei. Pun pariu că sunt niște răsfățați.

— Mda, i-a ținut isonul și Charlie. O scot pe Carole în oraș la niște hamburgeri în seara asta, dar nu mă deranjează dacă mănânc înainte.

Charlie are un stomac ca de compactor.

— Mamă? Mai e vreun rest de chilii? am întrebat.

Mama s-a uitat urât la mine. Nu mi-a răspuns la întrebare.

— Ce s-a întâmplat, Kristy? a vrut să știe Watson. Credeam că îți place mâncarea chinezească.

— Nu mă deranjează, cred. Dar nu prea am chef să mănânc așa ceva în seara asta.

Watson mi s-a părut ușor jignit.

După ce am aranjat masa, ne-am așezat cu toții și am început să ne servim din moo shu pork, din puiul cu caju, din vita cu mazăre de zăpadă și din celelalte feluri aduse de Watson. Eram lihnită și îmi plăcea *la nebunie* mâncarea chinezească, mai ales carnea de pui cu caju, dar nu aș fi recunoscut asta în fața lui Watson nici în ruptul capului.

Din moment ce nu mai era chilii, mi-am făcut o felie de pâine cu unt de arahide și gem de căpșuni. Am trântit în farfurie felia și am început să ronțăi din ea ca să-i dau forma unui om de zăpadă. Tocmai eram pe cale să mușc capul omului de zăpadă, când Watson mi s-a adresat:

— Și cum îți mai merge, Kristy?

— Bine.

— La școală e totul OK?

— Da.

— Ce mai faci nou și interesant?

— Nimic.

— Știi, Watson, Cercul meu de matematică a câștigat pentru a treia oară la rând, ieri, a spus Sam ca să salveze situația. Îi displace enorm când îl supăr pe Watson.

Watson a avut nevoie de câteva secunde să-și revină. El nu mă înțelege.

— Ce spui, Sam?... Ah, a treia oară la rând? Grozav!

— Și ghici ce! a exclamat David Michael. Mama o să-mi ia un nou G.I. Joe – unul dintre băieții buni.

— Sună destul de interesant, i-a spus Watson. Chiar dacă nu știu prea multe despre aceste păpuși G.I. Joe. Nu cred că Andrew se joacă cu ele.

— Ah, probabil că se joacă și el, i-am spus, dar n-ai de unde să știi, pentru că nu-ți petreci suficient timp cu el. Toți băieții se joacă cu chestiile astea. M-am uitat la mama. Am putut vedea efectiv cum îi iese fum pe urechi și mi-am dat seama că voi da de *necaz*, dar am ținut-o înainte. În plus, sunt jucării de acțiune, nu păpuși. Așa-i, David Michael?

David Michael radia de fericire.

— Așa e, Kristy.

— Probabil că și Karen are o jucărie My Little Pony. Ai auzit de ele?

În clipa aceea, mama a trântit furculița în farfurie. S-a ridicat atât de repede, încât aproape că și-a răsturnat scaunul.

— Kristy, cere-ți scuze față de Watson în clipa asta și apoi du-te în camera ta!

— Dar, am spus politicos, încă n-am terminat această cină delicioasă.

— Kristin Amanda Thomas! O cauți cu lumânarea, domnișoară!

M-am ridicat în picioare.

— Îmi pare rău, Watson, am rostit printre dinți. Am ieșit din bucătărie și am început să urc scările. Când am ajuns la jumătatea drumului, i-am strigat peste umăr: Îmi pare rău că ești așa un tată îngrozitor! Apoi am fugit în camera mea și am trântit ușa.

Vedeți voi? Treaba e că Watson este, de fapt, un tată foarte bun. Karen, Andrew și mama lor locuiesc chiar aici, în Stoneybrook, iar Watson îi ia pe copii acasă la el, așa cum trebuie să procedeze. În plus, își petrece fiecare a doua vacanță cu ei și nu uită nici de celelalte vacanțe. (Tata uită mereu de vacanțele noastre.) Dar tot nu-mi place că Watson își vâră coada în familia noastră. Locul lui nu este cu noi.

Mama și Watson au plecat fără să-și ia la revedere de la mine.

M-am simțit cu adevărat vinovată pentru ce făcusem.

Înainte să merg la culcare, i-am lăsat mamei un bilet. Zicea așa: „Dragă mamă, îmi pare rău că am fost atât de nepoliticoasă. Cred că n-am învățat încă suficient despre decență. Sper că te-ai distrat la întâlnire. Te iubesc. Kristy”.

Când m-am trezit în dimineața următoare, am găsit un bilet pentru mine de la mama. Zicea așa: „Dragă Kristy, și eu te iubesc. Mama”.

CAPITOLUL ȘASE

Miercuri după-amiază am fugit acasă de la școală și am răscolit casa în căutarea ziarului local de știri, *The Stoneybrook News.* L-am găsit sub o tufă de bujori din grădină. Mi-am azvârlit lucrurile pe jos, m-am așezat exact în mijlocul grădinii și am răsfoit ziarul până când am dat de secțiunea cu reclame. Și ce să vezi! Anunțul nostru era al cincilea de jos, pe coloana a treia. Suna în felul următor:

CLUBUL BONELOR

Aveți nevoie de o bonă?
Dați un singur telefon și luați legătura cu patru.
Sunați la 555 – 3231 L., Mi., Vi., 17.30-18.00

Intenționasem să includem mai multe informații în anunț, dar când am sunat la ziar, am aflat că se plătea în funcție de numărul de *rânduri* de text, și nu de caractere. Micuțul nostru anunț era deja destul de scump, așa că am fost nevoite să cheltuim toate fondurile clubului încă din prima săptămână. Totuși, publicarea anunțului a fost un lucru extraordinar. Era super să apărem la ziar.

— Salut, Kristy! Ce faci?

Claudia traversa în fugă peluza din fața casei, cu ghiozdanul săltându-i în spate.

— Uite! am exclamat. Iată-l! Anunțul nostru!

— Ooo, dă-mi să văd!

Claudia s-a pus în genunchi lângă mine, și i-am întins anunțul.

— Uau! Și dacă reușim să împărțim și fluturașii azi, a spus ea, atunci chiar e posibil să primim câteva telefoane vineri.

— Știu!

Îmi venea să țip și să țopăi de bucurie.

— Hai să o rugăm pe Mary Anne să ne ajute!

— Bine. Și pe Stacey, am spus.

— Nu, ea e ocupată în după-amiaza asta. Mi-a zis azi la școală.

— Păi, ce face?

— Nu știu. Haide! Ești gata?

— Stai să-mi las cărțile înăuntru, i-am spus, și să vedem dacă nu cumva a ajuns și Kathy. Ea este bonă la David Michael azi.

Kathy și David Michael se jucau Candy Land pe veranda din spatele casei, așa că am luat ultimele foi volante de pe biroul meu și am fugit afară la Claudia.

— Mi-au rămas doar cinci, i-am spus.

— Și eu mai am șase.

Am găsit-o și pe Mary Anne, căreia îi rămăseseră tot șase, ne-am luat bicicletele și am pornit înspre Quentin Court, care se afla la câteva străzi distanță de casa lui Stacey. Acolo, am băgat ultimii fluturași în căsuțele poștale.

— Gata! le-am spus Claudiei și lui Mary Anne.

Ele îmi zâmbeau larg.

— Acum presupun că nu ne rămâne altceva de făcut decât să așteptăm telefoanele.

— Corect.

— Corect!

∴

Două zile mai târziu, membrele Clubului Bonelor s-au adunat nerăbdătoare în dormitorul Claudiei. Deși pe fluturaș scria că putem fi contactate între 17.30 și 18.00, toate am reușit să venim mai devreme. Eu am ajuns prima. Am bătut la ușa dormitorului Claudiei, care acum avea o siglă oficială, pe care scria:

CLUBUL BONELOR[4]

Orar: L., Mi., Vi. 17.30 și 18.00

— Intră! a strigat Claudia. Era abia 16.30 când am intrat pe ușă, dar am găsit-o stând în pat, cu picioarele unul peste altul, cu telefonul în poală și cu o mână pe receptor.

— Telefonul n-o să fugă, știi? i-am zis în loc de salut.

Claudia mi-a zâmbit încurcată.

— Știu, dar sunt așa de entuziasmată!

De fapt, mă simțeam la fel.

— Și eu! i-am răspuns pe nerăsuflate. Am traversat camera și m-am aruncat pe patul ei. Am așteptat toată săptămâna să vină

[4] În original, *The Baby-Sitters Club* (n. red.).

ziua asta. Ce crezi că se va întâmpla? Of, trebuie să funcționeze. Știu sigur că vom avea clienți. Vom avea clienți, nu-i așa? am întrebat-o, luându-i telefonul din mână și așezându-l la *mine* în poală.

S-a auzit o bătaie în ușă. Nu putea să fie un client… nu-i așa?

Claudia și cu mine ne-am uitat una la alta.

— Poate că-i Mary Anne, mi-am dat cu presupusul.

— Ah, da! a răspuns Claudia. Intră!

Ușa s-a deschis.

Era Janine.

Am simțit că mi s-a luat o piatră de pe inimă.

Janine și-a dres glasul.

— Hm, hm! Trecând pe hol, am studiat plăcuța de pe ușă și mă întrebam dacă nu cumva ați făcut o greșeală.

Am sărit jos din pat și am fugit să verific. Nu observasem nimic greșit. *Baby-sitters* era scris corect. Claudia își amintise să pună și dublu „t”. Scrisese corect și abrevierile.

Mi-am pus mâinile în șolduri.

— *Ce greșeală*? am întrebat.

— Ei bine, a început Janine ezitând, nu sunt foarte sigură că ați *făcut* o greșeală de exprimare. Încerc doar să-mi dau seama dacă nu cumva este mai bine să scrieți Club de bone, care ar înseamnă cu „mai multe bone”. Clubul Bonelor, la genitiv, înseamnă că acest club le aparține unor bone. Acum, eu cred că e corect și așa, dar nu sunt sigură că…

— Salutare tuturor! a răsunat vocea lui Stacey de pe scări asemenea unui semnal maritim pe un vapor în miezul unei nopți învăluite în ceață.

— Suntem salvate! am răsuflat eu ușurată. Bună, Stace!

Stacey a urcat scările în fugă, am băgat-o repede în dormitorul Claudiei și am închis ușa în urma noastră, lăsând-o pe Janine cufundată în Misterul Genitivului.

Mary Anne a sosit câteva minute mai târziu, și, din fericire, nu s-a intersectat cu Janine.

Era ora 17.05.

Toate patru ședeam pe patul Claudiei.

Nimeni nu scotea o vorbă.

La 17.10, Claudia s-a ridicat, a scos din dulap o cutie pe care scria TENIȘI, a deschis-o și ne-a dat fiecăreia câte o bomboană

Jawbreaker, care era atât de greu de mestecat, încât te dureau fălcile. Ca de obicei, Stacey a refuzat.

La 17.25 am început să mă uit fix la ceas, urmărind minutarul care sărea de la o cifră la alta – 17.26, 17.27, 17.28, 17.29.

La ora 17.30 fix a sunat telefonul.

Am țipat de entuziasm.

— Vai! Nu cred! a strigat Mary Anne.

Claudia și-a scuipat bomboana.

— Răspund eu! Răspund eu! a țipat ea. Mi-a smuls receptorul din mână și a spus politicos: Bună ziua, ați sunat la Clubul Bonelor. Apoi a făcut o față lungă și mi-a întins receptorul. E mama ta, Kristy.

Mi-am scuipat și eu bomboana.

— Maaa-maaa! am exclamat imediat ce am primit receptorul. Astea sunt orele noastre de lucru. N-ar trebui să... Ce? Serios? Ah! Atunci m-am calmat. Te rog, așteaptă o clipă. Am acoperit receptorul cu mâna. Mama are nevoie de o bonă pentru David Michael! am exclamat. Kathy nu poate să vină miercurea viitoare.

Toate au izbucnit în urale.

— Am carnetul de rezervări chiar aici, a răspuns Claudia. Deci haideți să vedem! Mary Ann, tu trebuie să mergi la dentist în ziua aia, iar eu am cursul de artă. Mai rămâneți voi, a spus ea arătând spre mine și spre Claudia.

Cum să facem oare?

— Doar o secundă, mamă, i-am zis.

Nu ne gândiserăm cum vom proceda atunci când mai multe dintre noi eram disponibile pentru aceeași cerere.

— Ei bine... am spus.

— Este fratele tău, mi-a zis Stacey. Tu ar trebui să răspunzi la solicitarea asta.

— Dar dacă ai fi tu cea care s-ar duce, atunci ai avea ocazia să mai cunoști lumea din cartier. Probabil că îi vei cunoaște pe Sam și pe Charlie – sunt frații mei mai mari.

— Frați? Lui Stacey i-au scăpărat ochii. Băieți!

— Dar tu ce-o să faci cât timp am eu grijă de David Michael? O să stai să te uiți la noi?

— Păi, *sper* să primesc și eu o cerere de babysitter, i-am răspuns într-o doară. Du-te tu întâi, Stacey. Nu vreau ca prima

cerere adresată Clubului Bonelor să vină din partea mamei mele.

— Bine, dacă ești sigură, a zis Stacey încet. Apoi mi-a zâmbit larg. Mulțumesc!

— Nicio problemă! am spus. Am luat mâna de pe difuzorul telefonului și am vorbit: Mami, o să vină Stacey să stea cu David Michael miercuri. La ora obișnuită, nu...? OK. Dar tu de unde suni, de fapt...? Ah, de la birou.

Claudia mi-a dat un cot.

— Nu mai ține linia ocupată. S-ar putea să ne sune altcineva.

Am dat aprobator din cap.

— Mami, trebuie să închid. Ne vedem în curând... Bine... Bine... Pa! Și am închis.

Imediat după aceea, telefonul a sunat din nou. Claudia m-a săgetat cu o privire care spunea: „Ți-am zis eu!”

— Pot să răspund eu? a întrebat Mary Anne.

— Sigur! i-am zis.

Mary Anne a ridicat receptorul.

— Bună ziua! Aici Clubul Bonelor, a spus ea. A urmat o pauză lungă. Cred că ați greșit numărul. Aici nu stă niciun Jim Bartolini. Apoi a închis.

La 17.54, telefonul a sunat pentru a treia oară. Ne-am uitat una la alta.

— Răspunde tu, Kristy! m-a îndemnat Mary Anne. Tu ești președinta clubului.

— Bine...! Alo! Aici Clubul Bonelor... Da... da. Doar un moment, vă rog. Am acoperit cu mâna difuzorul telefonului. O cunoaște careva dintre voi pe o anume doamnă McKeever? Locuiește pe strada Quentin Court.

Fetele au scuturat din cap.

— Câți copii are? a întrebat Claudia.

— Doi: Buffy și Pinky, am răspuns.

— Buffy și Pinky! a exclamat Stacey. *Buffy* și *Pinky?*

— Șșș! am încercat eu să le potolesc.

— Și câți ani au? s-a interesat Mary Anne.

— Nu știu. Stai așa... Alo, doamnă McKeever? Avem nevoie de câteva informații, vă rog. Câți ani au Buffy și Pinky...? Ah, bine. M-am întors către membrele clubului meu. Zice că au trei ani. Înseamnă că sunt gemeni.

— Când are nevoie de babysitter? a întrebat Mary Anne.

— Miercuri după-amiază. Ah, deci asta înseamnă că voi merge eu, pentru că sunt singura liberă atunci. Oricum ardeam de nerăbdare să primesc un nou client. Am acceptat oferta și mi-am notat informațiile de care aveam nevoie. Apoi a venit rândul doamnei McKeever să-mi pună un catralion de întrebări. Voia să știe câți ani am, ce experiență am și chestii de genul ăsta.

Când am închis telefonul, i-am spus lui Mary Anne:

— Alo, secretara! Trebuie să îți notezi toate aceste programări în caiet.

— Ah, da! I-am întins caietul, și ea s-a pus pe treabă.

Următoarele două apeluri au fost tot pentru Jim Bartolini.

Claudia deja era exasperată.

— Frate, ce *ciudat*! a exclamat. A mai sunat lume la noi din greșeală, dar nimeni nu l-a căutat pe Jim Bartolini. Și nici nu a sunat cineva din greșeală de trei ori în aceeași zi.

La 17.55, Mary Anne a sărit în picioare.

— Ar fi cazul să plec, a spus. Și-a tras un pulover pe ea și a mestecat vârtos ce mai rămăsese din bomboană.

Atunci a sunat telefonul din nou. Stacey a răspuns și mi l-a dat mie.

— E maică-ta din nou, Kristy!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mami? am spus. Kathy a renunțat pentru a doua oară, în după-amiaza în care era rândul ei...? Oh... *oh...* Vai, nu! Nu *eu*! Eu *nu* voi merge bonă la ei. Știi ce simt. Bine, dar stai așa... Familia Watson are nevoie de o bonă la copii sâmbătă dimineața. Nu mâine, ci sâmbăta viitoare, le-am explicat eu fetelor. *Eu* nu merg!

— Merg eu! a acceptat Mary Anne. Mor de curiozitate să-i cunosc. Tu nu ești curioasă, Kristy?

Și eu *muream* de curiozitate să văd ce monștri are familia Watson.

— Nu prea, i-am răspuns. Haide, acceptă oferta!

Chiar în clipa în care Mary Anne dădea să iasă pe ușă, telefonul a sunat pentru a șaptea oară.

— Răspund eu! s-a oferit Mary Anne. Ultimul apel... Alo?...

Ce?! Lui Mary Anne i s-au ridicat codițele în cap. Este un băiat la telefon, ne-a informat ea. Spune că îl cheamă Jim Bartolini. Vrea să știe dacă l-a căutat cineva.

— Glumești! a exclamat Claudia.

— Stai, așteaptă o clipă! i-am smuls receptorul Mary Anne. Sam, tu ești?

— Nu! mi-a răspuns vocea de la capătul firului. Sunt Jim Bartolini. Mă întrebam dacă…

— Sam, ești un măgar! i-am strigat. Asta-i treabă serioasă. Și, mai mult decât atât, am să te spun! Și i-am trântit receptorul în nas.

— Cât tupeu! a exclamat Mary Anne.

Dar Claudia și Stacey au început să chicotească.

— Nouă ni s-a părut amuzant, a fost de părere Claudia.

— Foarte bine, le-am retezat-o.

— Haide! Trebuie să recunoști c-a fost o păcăleală pe cinste. E o poantă mai bună decât aia cu „Vă merge frigiderul?” sau ceva asemănător.

— Mda, poate… am zis.

Deci prima noastră ședință de la Clubul Bonelor (sau mai bine zis prima jumătate de oră de birou) s-a încheiat într-o notă destul de tristă. Și nici seara nu s-a dovedit mai bună. Când am ajuns acasă, i-am spus mamei ce-a făcut fratele meu, și Sam mi-a zis că sunt o măgăriță, iar eu i-am spus:

— Știu sigur că tu ești un măgar, dar eu de ce aș fi măgăriță?

Și atunci Sam m-a imitat:

— Știu sigur că tu ești un măgar, dar eu de ce aș fi măgăriță?

— Mă scoți din minți! i-am strigat eu.

Așa că mama i-a interzis lui Sam să folosească telefonul timp de oră, iar pe mine m-a trimis în cameră, ceea ce mi-a convenit de minune, pentru că Watson era în drum spre noi.

∴

La scurt timp după ce mama și Watson au ieșit în oraș, mi s-a permis să ies din cameră ca să răspund la un apel telefonic. Era Claudia.

— Tocmai am primit o ofertă! m-a informat ea. Doamna Newton m-a sunat și mi-a spus că are nevoie de o bonă mâine, deci am acceptat.

Doamna Newton?

— Asta-i super, Claud! i-am spus, dar am închis telefonul cu un gust oarecum amar. De obicei, *eu* eram cea care avea grijă de Jamie. Claudia ar fi putut să le anunțe pe celelalte membre ale clubului atunci când primea o ofertă de lucru, și nu să accepte ea de la sine putere. Doar pentru că numărul de telefon

era al ei nu însemna că i se permitea să accepte toate ofertele care se iveau. Și cum de sunase doamna Newton la numărul *acela* chiar după ora șase, când probabil ar fi trebuit să dea de mine mai întâi? Atunci am început să suspectez că oamenii nu sunt atenți la orarul de funcționare și la numerele de telefon, ceea ce înseamnă că ne irosiserăm energia împărțind pliante, și bani ca să dăm anunțul la ziar. La ora nouă, i-am dat de știre cu lanterna și lui Mary Anne, iar ea mi-a semnalizat înapoi mesajul PĂCAT.

Ei bine, mă gândeam, în timp ce mergeam la culcare, cu Louie cuibărit la picioarele mele, cel puțin m-am ales cu un client nou. Miercurea viitoare voi avea prilejul să-i cunosc pe Pinky și pe Buffy McKeever. Clienții noi sunt întotdeauna interesanți.

Numai de-aș fi putut să prevăd cât de interesanți aveau să se dovedească acești copii!

CAPITOLUL ȘAPTE

Miercuri după-amiază eram pregătită pentru prima mea slujbă prin intermediul Clubului Bonelor. Abia așteptam să-i cunosc pe Pinky și pe Buffy. Nu mai fusesem babysitter la gemeni până atunci. Oare vor încerca să facă poante pe seama mea? Și de la ce proveneau aceste porecle: Pinky și Buffy? Aveam să aflu în curând.

Imediat după ce m-am întors de la școală, am pornit pe jos până la Quentin Court. Am plecat puțin mai devreme, pentru cazul în care mi-ar fi fost greu să găsesc casa familiei McKeever. Doamna McKeever îmi spusese că adresa era strada Quentin Court numărul 52. Am descoperit pe care parte a străzii erau casele cu numere pare și am pornit într-acolo. Am trecut de numărul 22, 28, apoi de 34, 40, 46, și cu siguranță că aveam să ajung și la numărul 52.

Am stat și m-am uitat la casă o clipă. Era construită în stil clasic, pe două niveluri, vopsită în alb și cu niște obloane negre frumoase. Dar ceva nu era în regulă. Sau poate că era? După o clipă, mi-am dat seama.

Nu exista niciun semn că acolo ar fi locuit vreun copil.

Nu existau jucării în grădină și nici triciclete pe aleea din fața casei, nici adidași înșirați la intrare și nici decorațiuni confecționate manual și atârnate la fereastră. Speram că Pinky și Buffy nu erau genul acela de copii plictisitori care voiau să-și petreacă după-amiaza studiind fluturii sau grupele alimentare, și alte chestii din astea.

Începeam să-mi pierd entuziasmul, dar am tras aer adânc în piept și am pornit cu pași hotărâți spre ușă.

Ding-dong!

Tăcere. Niciun zgomot de pași și nici țipete, așa cum auzeam când sunam la ușa familiei Newton.

După câteva momente, ușa s-a deschis.

O doamnă tânără, rotofeie și plăcută la înfățișare s-a ivit dincolo de plasa de protecție și mi-a zâmbit. Ei bine, m-am gândit, cel puțin mama lui Pinky și a lui Buffy nu pare plictisitoare.

— Bună ziua!

— Bună ziua! Mă numesc Kristy Thomas. Am fost angajată ca bonă pentru Pinky și Buffy, gemenii.

A urmat o pauză, apoi doamna mi-a spus:

— Da. Te rog să intri.

Am pătruns într-o încăpere foarte ordonată. Dar din nou mi s-a părut că ceva nu e în regulă și mi-a luat un moment să-mi dau seama ce anume. Apoi am înțeles. Pinky și Buffy nu doar că erau niște copii de trei ani foarte plicticoși, ci și foarte grijulii. Motivul pentru care camera mi se părea atât de ordonată era că peste tot se aflau obiecte de sticlă și de porțelan – vaze orientale mari, statuete mici de sticlă, până și farfurii etalate pe niște etajere delicate. Toate acele obiecte se puteau sparge. Acasă la noi, unde David Michael bate mingea de fotbal și de baschet și unde toată ziua se perindă prieteni de-ai lui, obiectele casante erau practic interzise prin lege.

Apoi am văzut că porțiunea în care ne aflam – foaierul și camera de zi – era îngrădită cu gărdulețe pentru copii. Așa se explica existența porțelanurilor, dar asta nu cred că era prea plăcut pentru Pinky și Buffy.

Atunci mi-a trecut prin minte că nu se auzeau nici voci și nici râsete de copii. Dintr-odată am devenit suspicioasă. Oare în ce mă băgasem? Nu-i cunoșteam pe cei din familia McKeever. Poate că am fost ademenită într-o capcană – nu, asta-i o prostie! La micul dejun îi spusesem mamei unde urma să merg după școală, dar ea se mulțumise să ridice din sprânceană. Nu-mi spusese „Kristy, nu te duce! Nu te vom mai vedea niciodată!”

I-am zâmbit radios doamnei.

— Deci unde sunt Pinky și Buffy?

— Ah, sunt la spălătorie, mi-a răspuns.

La *spălătorie*? Oare fuseseră pedepsiți? David Michael mă enervase și pe mine de câteva ori, dar *niciodată* nu-l vârâsem în spălătorie.

— Permite-mi să mă prezint, a continuat doamna. Eu sunt domnișoara Hargreaves, nepoata doamnei McKeever. Doamna McKeever este plecată câteva zile, timp în care am nevoie de ajutor cu Pinky și Buffy. Am o întâlnire importantă în după-amiaza asta, și suntem de părere că este nevoie să stea cineva cu Pinky și cu Buffy în permanență.

Păi, dacă aveau doar trei anișori, la ce se așteptau?

— Sunt puțin cam neastâmpărați, a adăugat domnișoara Hargreaves.

— Oh, i-am spus cu un aer atotștiutor, întrebându-mă unde se vedeau semnele neastâmpărului în casa aceea tăcută. Ei bine, e-n regulă, am concluzionat. Știu totul despre „copiii neastâmpărați.” Doar am trei frați.

— Serios?

Am dat din cap afirmativ.

— Ei bine, haide să-i scoatem din spălătorie. Probabil că sunt gata dejoacă. Poate facem o plimbare până la pârâu.

— Ar fi minunat, mi-a răspuns domnișoara Hargreaves, dar să nu-ți fie prea greu cu ei, fiind doi.

— Oh, am multă experiență.

— În regulă atunci.

— Pinky și Buffy sunt băieți sau fetițe? am întrebat.

— Bănuiesc că nu prea contează, desigur.

Oare nu contează?

— Dar Buffy este băiat, și Pinky, fetiță.

— Ușor de ținut minte, i-am spus.

Încercam să par drăguță, dar deja mă cuprinsese teama.

— Iată-i! a exclamat domnișoara Hargreaves. Ne aflam în dreptul unei uși de lângă bucătărie. Acum pregătește-te! Acești doi monștri ai mătușii mele vor dărâma ușa efectiv, mi-a spus ea cu afecțiune în glas.

Am făcut ochii cât cepele.

— Serios?

— Dă-te la o parte.

M-am dat mai în spate. Mi-aș fi dorit să mă dau în spate de tot, până la mine acasă.

Domnișoara Hargreaves a deschis ușa și doi Saint Bernard imenși, pufoși, băloși și lătrători au năvălit în hol, cât pe ce să ne dărâme pe amândouă.

Am țipat.

— Trebuie să am grijă și de ăștia doi?

— *Și* de ei? s-a mirat domnișoara Hargreaves. Dar de cine altcineva să mai ai grijă?

— Păi, vreau să spun, trebuie să am grijă de ei, în *plus* față de Pinky și Buffy?

— Oh, Doamne! Dar *ei* sunt Pinky și Buffy!

— Dar... dar... m-am bâlbâit eu. Eu sunt *baby-sitter,* nu *dog*[5]*-sitter*!

Domnișoara Hargreaves s-a uitat la mine confuză.

— Nu știu ce înțelegere a făcut mătușa cu tine, mi-a spus într-un târziu, dar ăștia sunt câinii, și tu ești aici, iar eu trebuie să plec.

— Dar... dar...

— Haide, că nu este *așa* de greu! a continuat ea. Trebuie să fie ținuți afară cât se poate de mult. Curtea noastră nu e împrejmuită cu gard, deci ai voie să-i scoți fie în lesă, fie să stați în curtea din spate. Dacă te joci cu ei, nu vor pleca. Acum, mingile lor de fotbal sunt într-o cutie lângă ușă, lesele le găsești atârnate în cuierul de deasupra, și la ora patru și jumătate trebuie să le dai mâncarea la conservă, după care au voie și câte un biscuit Mailman ca desert. Numerele de urgență sunt trecute lângă telefonul din bucătărie, în caz că intervine ceva. Ai întrebări?

Am scuturat din cap răvășită.

Buffy și Pinky săreau în jurul nostru, tropăind pe urmele domnișoarei Hargreaves, în timp ce ea își lua paltonul pentru a ajunge la taxiul care venise să o ia.

Tremurând, am lăsat câinii liberi în curtea din spate și mi-am amintit să le dau și mingile de fotbal. Le-am aruncat ușurel o minge roșie de fotbal, în timp ce ei alergau în fața mea. Nu știam ce vor face cu ea. Louie, de obicei, aleargă șovăitor după minge și apoi se face că uită s-o aducă înapoi.

Dar aceștia doi, nu! S-au aruncat pe minge, izbindu-se unul de altul. Unul a furat mingea de la celălalt, dar nu-mi dădeam seama care din ei. Păreau identici.

M-am lăsat în genunchi și am bătut din palme.

— Bravo, băiete! Adu-o aici! i-am ordonat, indiferent dacă era Pinky sau Buffy.

Oricare i-ar fi fost numele, câinele a țâșnit ca din pușcă spre mine. Știam prea bine jocul ăsta, pentru că îi plăcea și lui Louie. Câinele vine direct spre tine, apoi în ultima secundă a și zbughit-o mai departe. Aproape că-l vezi cum rânjește de fericire.

Dar nu și câinele ăsta. El pur și simplu m-a dărâmat. M-am pierdut într-un vârtej de blană, gheare și lătraturi jucăușe. Nu ți-ai trăit viața dacă nu te-a călcat pe față un câine!

[5] Câine (n. red.).

M-am ridicat și mi-am frecat obrajii și ochii. Nu îmi curgea sânge de nicăieri, așa că m-am ridicat pe picioare tremurând. M-am uitat în jur.

Vai, nu! Câinii dispăruseră! Înțelesesem de la domnișoara Hargreaves că amândoi vor sta cu mine în curte fără probleme. Poate că nu obișnuiesc să stea cu cineva pe care l-au lăsat lat, în stare de inconștiență.

— Pinky! am strigat. Buffy!

Nimic.

— Pinkyyyy! Buffyyyy!

Am fugit la intrarea principală a casei. Nici urmă de ei.

M-am uitat pe stradă în sus și în jos. Nici urmă de câini.

Am fugit din nou în curtea din spate și m-am uitat mai bine. Și iată-i! Acolo erau, dar nu în curtea familiei McKeever, ci în curtea vecinilor. Veneau în fugă spre mine – dar în calea lor era o sfoară cu haine atârnate la uscat.

— Pinky, Buffy, *nuuu!*

Prea târziu. Au trecut fix prin haine și s-au oprit, cu scârțâituri, la doi pași de mine. Unul din ei avea o păturică pe coadă. Celălalt venise cu o pereche de chiloți în gură.

— Câini răi! am strigat la ei. Șezi! *Șezi*! Am recuperat păturica și chiloții și m-am uitat agitată spre casa vecinilor. Părea să fie liniște. Poate că nu era nimeni acolo. Slavă cerului că sfoara de haine nu pătise nimic, exceptând cele două obiecte din mâna mea.

Voiam să le înapoiez, dar ce să fac cu Pinky și Buffy? Dacă intram în curtea vecină, oare veneau și ei după mine? Sau o luau la sănătoasa? Nu știam ce să fac. Dar aproape că nu-mi păsa. Însă chiar atunci, o mașină s-a oprit pe aleea din fața casei. Din fericire, aleea era pe partea opusă a străzii, dar știam că trebuie să acționez rapid. Oricine putea să iasă în orice moment, ca să strângă rufele de la uscat.

— Bine, băieți! le-am spus eu câinilor. Uite, aici sunt mingile voastre!

M-am dus încetișor înapoi spre sfoara de rufe. Câinii veneau tiptil pe urmele mele, de parcă ar fi pândit din umbră acele mingi.

Am ajuns la sfoară, cu câinii ținându-se în continuare după mine.

— Haideți, le-am șoptit pe un ton ademenitor.

Ținând mingile la subsuoară, am atârnat pătura și chiloții strâmb pe sfoară, după care m-am îndepărtat cu viteza luminii de curtea vecinilor familiei McKeever.

Câinii veneau după mine. Le plăcea jocul acela.

Bravo lor! N-aveau decât să vină până în casă, pentru că acolo voiam să-i duc.

Am rămas înăuntru tot restul după-amiezii, fiindcă nu aveam încredere să-i scot afară, nici măcar în lesă. M-am uitat la televizor, în vreme ce câinii rontăiau la mingile de fotbal. Ori de câte ori se încăierau, le deschideam ușa de la spălătorie și se calmau instantaneu. Când s-a întors domnișoara Hargreaves, eu luasem deja o hotărâre importantă. Membrii Clubului Bonelor puteau să țină un jurnal. Ori de câte ori își termina tura, fiecare bonă trebuia să noteze impresii, astfel încât să împărtășească și celorlalte experiențele personale. În felul acesta, fiecare dintre noi putea învăța din experiențele altora. Cu puțin noroc, nu aveam să comitem aceeași greșeală de două ori. De exemplu, niciuna nu avea să mai ajungă vreodată *dog-sitter.*

Am fugit acasă, nerăbdătoare să încep acest jurnal de lucru.

Prima mea slujbă prin intermediul Clubului se încheiase.

CAPITOLUL OPT

Joi, 25 septembrie

Kristy spune că trebuie să notăm în acest registru toate programările pe care le facem. Sâmbăta trecută am obținut prima mea slujbă prin intermediul Clubului Bonelor. Atunci am avut grijă de Jamie Newton, numai că n-a fost vorba doar de el, ci și de cei trei verișori ai lui. Au fost patru copii în total! Doamna Newton nu mi-a spus lucrul ăsta la telefon. Oricum, cei patru copii erau: Jamie, plus Rosie, care avea trei ani, Brenda, care avea cinci ani, și Rob, care avea opt ani. Mamă, ce năzdrăvani erau!

Claudiei nu i-a fost ușor să stea cu copiii familiei Newton, asta-i sigur! M-a sunat duminică dimineață ca să-mi povestească totul de-a fir a păr. Eram aproape fericită că nu obținusem eu slujba aceea. Povestea era că sora doamnei Newton, doamna Feldman, împreună cu soțul ei și cu cei trei copii, veniseră în vizită, iar adulții primiseră invitații la un vernisaj sau ceva asemănător, așa că doamna Newton a avut nevoie de o bonă pentru Jamie și verișorii acestuia. Dar, cumva, uitase să-i menționeze acest aspect Claudiei, ceea ce nu prea îi stătea în fire doamnei Newton. Probabil din cauză că este gravidă și se gândește la copil. În mod normal, doamna Newton este onestă și grijulie. Întotdeauna o sună pe bonă în cazul în care apare vreo schimbare de plan. O dată chiar m-a sunat să-mi spună că Jamie a răcit și m-a întrebat dacă mai doream să vin, în condițiile în care riscam să mă molipsesc și eu.

Dar probabil că doamnei Newton îi scăpase acest aspect din vedere, deoarece atunci când Claudia a ajuns acasă la ei sâmbătă, o așteptau patru copii. Și erau o mulțime de probleme. Jamie și Rosie nu prea se plăceau, Brenda era morocănoasă (*foarte* morocănoasă) din pricina vărsatului de vânt prin care trecuse, iar Rob ura fetele, asta incluzându-le pe Rosie, Brenda, mama lui Jamie, propria lui mamă, precum și pe bone.

Când Claudia a pășit în sufragerie, Rob avea o mutră acră și stătea în capătul canapelei, bombănind cuvinte precum: „Fete proaste” și „De ce trebuie să vină o *fată* prostuță să aibă grijă

de noi?” Brenda plângea și se agăța de picioarele doamnei Feldman, ceea ce le împiedica pe amândouă să își vadă de treabă, iar Rosie și Jamie se băteau.

Rosie încerca să smulgă ceva din mâna lui Jamie.

— Aia e a mea! țipa Jamie indignat.

— Ba nu! E a mea!

Rosie a pornit cu premiul în mână și a tulit-o pe scări în sus.

Jamie s-a luat după ea.

— Ba nu! E a mea!

— *A mea*!

— *A mea*!!! urla Jamie cât îl țineau plămânii. (După spusele Claudiei, casa se zguduia de-a dreptul.) Fetele nu se joacă cu camioane. Ăla-i camionul meu! Dă-mi-l înapoi!

— *Nu, nu, nu, nu, nu*!

Deoarece adulții nu plecaseră încă, Claudia nu era sigură dacă trebuia să pună capăt certurilor sau dacă să-l lase pe unul din părinți. Tocmai în clipa în care era pe punctul de-a porni pe scări în sus, doamna Feldman a reușit să o desprindă pe Brenda de picioarele ei și să fugă pe urmele lui Jamie și ale lui Rosie. I-a luat pe amândoi de mână și a coborât pe scări cu ei, explicându-le calm:

— Jamie, uneori și fetele se *joacă* cu camionul. Rosie și Brenda se joacă cu camioanele. Dar Rosie, tu nu aveai o camionetă pentru mutări, cum e asta? Cred că le-ai confundat. Această camionetă îi aparține lui Jamie…

— Vezi? i-a retezat-o Jamie scoțând limba.

Dar și Rosie i-a scos limba.

— Deci va trebui să scoatem camionul pentru gunoi din punga cu jucării, le-a spus doamna Feldman după aceea. Ați adus trei camioane cu voi. Vă amintiți? Acum, poate că tu și Jamie vă puteți juca frumos împreună.

Jamie și Rosie s-au uitat unul la altul plini de suspiciune.

Brenda a izbucnit în lacrimi din nou și s-a agățat iarăși de mama ei. Așa stăteau lucrurile în momentul în care părinții lui Jamie și soții Feldman au plecat de acasă, exceptând faptul că Brenda îmbrățișa un ursuleț de pluș în locul picioarelor mamei sale.

Claudia și-a rotit neliniștită privirea prin sufragerie.

Rob avea o atitudine disprețuitoare. Ochii i-au căzut pe Jamie, care i-a întors spatele lui Rosie în timp ce împingea o ambulanță de colo-colo, scoțând niște sunete ascuțite ca de sirenă.

— Hei, Jamie, a strigat Rob, haide să plecăm de lângă toate *fetele* astea, vrei?

Apoi s-a uitat sfidător la Claudia.

— Îhm... bine, i-a răspuns Jamie cu jumătate de gură, preocupat de ambulanța lui.

— Unde mergi? l-a întrebat Claudia.

— Nu-ți spun, i-a răspuns Rob și l-a prins pe Jamie de încheietura mâinii.

Claudia a străbătut camera într-o clipă și a blocat ușa. Rob l-a tras pe Jamie după el și a pornit în cealaltă direcție, înspre intrarea de la sufragerie. Claudia i s-a pus din nou în drum.

— Unde te duci? l-a întrebat pentru a doua oară. Eu sunt babysitterul vostru și trebuie să știu. Spune-mi doar unde vrei să mergi.

— Nimeni nu mă poate forța!

— Așa e, dar nu te voi lăsa să ieși până când nu îmi spui.

Rob s-a răsucit pe călcâie încă o dată, i-a dat drumul lui Jamie și a prins-o pe sora lui de mână. Jamie s-a așezat mirat pe jos.

— Am mai avut vreodată o bonă așa de rea ca ea? a întrebat Rob furios.

— Nu! i-a răspuns Rosie.

— Nu! i-a ținut isonul și Brenda printre lacrimi.

— O lăsăm să fie rea?

— Nu! au strigat surorile lui. Bine, haideți să-i venim de hac!

Claudia mi-a povestit că a simțit cum i se întoarce stomacul pe dos, de parcă s-ar fi dat într-un montagne-russe. Habar nu avea ce puneau la cale copiii familiei Feldman. Dar a aflat în scurt timp.

Rosie a început să alerge de jur-împrejurul camerei, țipând ca din gură de șarpe. Nu zicea niciun cuvânt, doar scotea sunete. Brenda a sărit pe canapea și a început să țopăie de parcă ar fi fost o trambulină. Iar Rob și-a făcut un pistol din degete și l-a îndreptat către Claudia.

— Poc! Poc! Poc-poc-poc! Ești un om mort! Adică o doamnă moartă.

Jamie privea nedumerit întreaga scenă.

În clipa aceea, Claudia aproape s-a panicat și a fost pe punctul de a o suna pe Stacey ca să-i ceară ajutorul, dar Jamie, care stătea liniștit pe podea, i-a insuflat încredere. Și-a adus aminte că, mai demult, când ea sau Janine se purtau urât, mama lor se întorcea către tatăl lor și îi șoptea: „I-g-n-o-r-a”. Și părinții ei chiar asta făceau. Claudia s-a decis atunci, pe moment, să aplice aceeași tactică și cu copiii familiei Feldman. S-a așezat pe jos, lângă Jamie, a luat o carte cu *Aventurile lui Peter Iepurașul de* Beatrix Potter, care zăcea aruncată într-un fotoliu, și s-a apucat să-i citească. Jamie și-a sprijinit capul pe umărul ei.

Brenda sărea în continuare – zdrang, bang, zdrang, bang!

— Uraaa! a țipat Rosie, venind în fugă spre Claudia și sărindu-i în poală.

Claudia nici măcar nu și-a ridicat privirea.

— Poc! a țipat Rob. Poc…! Hei, bonă, te ucid…! Bine…? Bonă?

— Nu acum, i-a spus Claudia. Sunt ocupată.

Și a continuat să citească, ridicând vocea atunci când ajungea la pasajele în care domnul McGregor alerga după Peter, fluturând o greblă în mână.

Atunci s-a oprit și țopăitul. Brenda s-a așezat la câțiva metri de Claudia, încercând să asculte povestea, fără să *pară* prea interesată.

Rosie a continuat să alerge în jurul camerei, dar s-a oprit din țipat, și ori de câte ori trecea pe lângă Claudia, încetinea îndeajuns de mult cât să vadă ilustrațiile din carte.

Până la finalul poveștii, Jamie, Rosie și Brenda tăceau mâlc. Claudia le-a sugerat să se așeze pe canapea, apoi a găsit cartea *Regele tuturor sălbăticiunilor* de Maurice Sendack, a deschis-o și le-a citit despre cum Max se îmbrăca în costumul lui de lup și cum făcea multe nefăcute.

— La fel de multe rele ca mine? a întrebat-o Rob din colțul celălalt al camerei, lăsându-și armele jos.

— Nu tocmai, i-a răspuns Claudia. Rob părea mulțumit. Dar, dacă vii aici, i-a spus, atunci o să afli ce s-a întâmplat cu el.

Rob n-a scos un cuvânt, dar s-a cocoțat pe brațul canapelei și a ascultat povestea aceea, iar apoi încă alte două povești.

Și aceasta a fost prima slujbă primită de Claudia la proaspăt înființatul Club al Bonelor. (Și aceasta a fost povestea despre cum i-a îmblânzit pe frații Feldman.)

CAPITOLUL NOUĂ

Joi, 25 septembrie

Ieri am fost bona fratelui mai mic al lui Kristy, David Michael. Kristy ne-a spus să folosim jurnalul Clubului Bonelor, pentru a ține evidența tuturor problemelor pe care le-am întâmpinat în joburile obținute prin intermediul clubului, dar, pentru mine, să am grijă de David Michael nu a fost deloc dificil. E un băiat foarte cuminte. În timp ce Kristy alerga să-i prindă pe elefanții ăia doi, Punky și Miffy, sau cum s-or fi numit, eu mă distram foarte bine cu David Michael.

Ha! Stacey s-a simțit bine la noi acasă, asta așa e, dar probabil pentru că l-a descoperit pe Sam. Stacey e înnebunită după băieți, și fratele meu e înnebunit după fete. Erau perfecți unul pentru altul. Nu vreau să spun că Stacey l-a neglijat pe David Michael, dar în acea după-amiază de miercuri a vorbit foarte mult despre Sam. Și Sam a povestit foarte mult despre Stacey. Acum vine partea interesantă: *Sam e la liceu.* E boboc. Și Stacey nu este decât într-a șaptea. Majoritatea liceenilor nu s-ar fi uitat la o fată de generală decât dacă fata ar fi fost trăsnet. Deci am dedus că părul incredibil de frumos al lui Stacey și hainele colorate (și faptul că venea din New York) o făceau să fie specială.

Oricum, Stacey a ajuns acasă la mine chiar când David Michael venea de la școală și aproape cu zece minute înainte ca eu să plec să fac pe bona, nu pentru copii, ci pentru câini. I-am făcut rapid turul casei (neștiind dacă Sam sau Charlie se vor întoarce acasă în curând).

— Asta-i-bucătăria-mașina-de-spălat-vase-e-stricată-David-Michael-are-voie-sămănânce-o-gustare-din-borcanul-acela-dar-nimic-altceva-după-ora-patru-și-jumătate-fiind-alergic-la-ciocolată-ah-uite-l-pe-Louie-el-nu-ți-va-face-problemetoate-numerele-de-telefon-sunt-prinse-pe-panou-numărul-mamei-este-pe-telefon-știi-unde-voi-fi-eu-televizorul-se-află-în-camera-de-joacă-lui-David-Michael-îi-place-Candy-Land-îl-găsești-în-dulăpior-chiar-lângă-casetofon-să-verifici-în-cutiuța-cu-mâncare-dacă-sunt-ceva-mesaje-de-la-profesoara-lui-ai-întrebări?

Stacey a dat din cap că nu.

— Bine, i-am spus și am îngenuncheat în fața lui David Michael. Aceasta este Stacey, i-am prezentat-o. E prietena mea. Ea va fi bona ta pe ziua de azi.

David Michael a încuviințat din cap. E obișnuit să stea cu bonele.

— Eu am să merg altundeva, nu prea departe. Mă întorc în jur de cinci. Oh, Stacey, frații mei mai mari sunt Charlie și Sam. Charlie are șaisprezece ani, și Sam are paisprezece. Nu știu ce vor face în după-amiaza asta. S-ar putea să vină și ei. Sau poate că nu. Aveți grijă, băieți! Am ieșit pe ușa din față.

Stacey mi-a povestit că ea și David Michael s-au așezat direct la masa din bucătărie, să mănânce o gustare. Nu plecasem de mai mult de cinci minute, că Sam a și apărut acasă. Părea să fie nervos pe ceva. Bătea cu pumnul într-o mănușă de baseball. Dar s-a oprit brusc când a zărit-o pe Stacey așezată în bucătărie. După spusele lui Sam, Stacey era o tipă mișto. După cele spuse de Stacey, el era un individ superb. Când am auzit asta, am încercat să mi-i imaginez cum stăteau ei acolo și ce anume au văzut unul la altul. (Pe mine nu mă interesează băieții *absolut deloc*, firește. Totuși, mi-am dat seama că genul acela de informații mi-ar fi folositor într-o bună zi.)

Mi-am amintit că Stacey purta o bluză și o fustă asortată, făcută dintr-un tricou gri sport, cu numărul zece scris cu cifre mari și galbene peste tot. Avea părul prins cu agrafe în formă de curcubeu. În urechi îi atârnau cercei de argint în formă de fluiere. Arăta într-adevăr mișto, dar un pic prea tineresc. Și ea bea un pahar cu lapte.

M-am gândit la Sam. El *este* într-adevăr chipeș, cu părul lui negru, cârlionțat, cu ochii de un albastru aprins și cu cei câțiva pistrui, dar purta niște blugi atât de jerpeliți, încât odată îi promisese mamei că îi va arunca (dar n-a fost în stare să-și ducă fapta până la sfârșit), și un tricou pe care scria: I KNOW YOU ARE, BUT WHAT AM I[6]? Și, colac peste pupăză, mai era și nervos.

Deci, cum apăruseră tipa mișto și tipul superb? Oare din cauza părului ei? Oare datorită pistruilor lui?

Nu puteam să-mi dau seama.

[6] Sensul în limba română ar fi: „Așa oi fi, da' tu cum ești?", ca răspuns la o insultă adusă celui care rostește întrebarea (n. red.).

Oricum, Sam s-a calmat și Stacey și-a terminat laptele cât de repede a putut, verificând dacă nu i-au rămas mustăți pe buza de sus.

— Bună! a spus Stacey.

— Bu-*nă*! i-a spus Sam. Și-a pus cărțile și mănușa de baseball pe masă, s-a sprijinit de blatul din bucătărie și, cu picioarele încrucișate, și-a trecut degetele prin păr. L-am mai văzut făcând gestul ăsta. El crede că în acest fel pare mai *cool* și mai degajat.

Stacey și Sam au vorbit amândoi deodată.

— Eu sunt Stacey, prietena lui Kristy, s-a prezentat ea exact în clipa în care Sam spunea:

— Deci tu trebuie să fii Stacey.

— Ah! a exclamat Stacey flatată. Ți-a pomenit Kristy despre mine?

— Îhm, da. Mă rog, mi-a spus că tu vei sta cu fratele meu azi. Eu voiam să trec pe la tipul ăsta, Ernest… dar cred că este ocupat sau… în fine. Deci, cred c-o să mă învârt pe-aici.

— Uite cum stă treaba, i-a retezat-o Stacey, ce-ar fi să pleci, mai bine? N-are niciun sens ca mama ta să-mi plătească serviciile de bonă dacă ești și tu prin preajmă.

— Da, așa e, și-a exprimat Sam acordul de îndată. Treaba cu mama e că fiecare dintre noi, Charlie, Kristy și cu mine, trebuie să avem grijă de David Michael doar o zi pe săptămână. În restul zilelor putem să facem ce dorim, chiar dacă suntem acasă.

— Uau, ce drăguț din partea mamei voastre!

— Pot să mănânc un Twinkie? i-a întrerupt David Michael.

Stacey s-a uitat la ceasul de la mână.

— Cred că da. Dar o să mai poți mânca la cină?

— Da, i-a răspuns hotărât David Michael.

— Bine.

David Michael a luat un pachet de Twinkies din bufet, l-a deschis, a scos două pișcoturi și pe unul i l-a întins lui Sam.

— Poftim! Îl vrei?

— Sigur!

Sam l-a luat, l-a rupt în două și i-a dat o jumătate lui Stacey.

— Oh… nu, mulțumesc! a refuzat ea.

— Înseamnă că tu ești cea care ține dietă, a spus Sam. Kristy mi-a zis că una dintre prietenele ei e la regim. Asta, da, voință!

— Poate, i-a zis Stacey ridicându-se în picioare. Așa, deci, David Michael, ce zici de niște Candy Land?

— Uraaa!

— La naiba, hai că joc și eu! s-a oferit Sam. Nu vreți să facem un campionat? Primul care câștigă două meciuri consecutive ajunge campion mondial la Candy Land.

— *Tu* o să joci? l-a întrebat David Michael, căscând ochii mari.

— Da, sigur.

— Dar tu nicioda…

— Hei, frățioare, ai șiretul desfăcut!

— Serios? David Michael s-a uitat la picioare. Purta tenișii care se prindeau cu arici. Eu n-*am* șireturi, a spus într-o doară.

— Te-am făcut să te uiți!

Sam a fugit afară din bucătărie.

— Tu… tu… am să te spun! a strigat David Michael în urma lui.

— Hai, piciule! l-a chemat Sam din camera de joacă. Haide! Trebuie să începem jocul dacă vrei să avem timp pentru un campionat.

Așadar, David Michael, Stacey și Sam s-au așezat pe jos și au jucat Candy Land. Încă nu terminaseră când m-am întors eu de la câinii de care avusesem grijă. Mai târziu, în camera mea, ferită de ochii curioșilor, Stacey mi-a spus că se simțiseră foarte bine, exceptând faptul că Sam îl tot sâcâia pe David Michael, acuzându-l că trișează. Stacey nu știa dacă să râdă cu Sam, pentru că își dorea să-l impresioneze, sau să-i țină partea lui David Michael, de vreme ce era bona lui. Mi-a relatat că a procedat în ambele moduri. Apoi i-am povestit lui Stacey despre Pinky și Buffy McKeever, iar Stacey s-a tăvălit pe jos de râs.

Ținând cont de toate acestea, Stacey cu siguranță nimerise cel mai bine, în comparație cu celelalte trei programări de la Clubul Bonelor. Programarea lui Mary Anne a fost de asemenea OK, deși oarecum înspăimântătoare, după cum ați constat singuri. Și destul de interesantă… cel puțin pentru mine.

CAPITOLUL ZECE

Sâmbătă, 27 septembrie

Nu știu de ce face Kristy atâta caz din orice. Copiii familiei Watson sunt drăguți. Karen are cinci ani, și Andrew are trei ani. Cred că și Kristy i-ar plăcea, dacă ar avea ocazia să aibă grijă de ei. Citești aceste rânduri, Kristy? Sper că da. Ei bine, Kristy mi-a spus că acest jurnal are ca scop să notăm experiențele și problemele întâmpinate, mai ales problemele.

Și chiar au fost câteva probleme acasă la familia Watson. Când am spus că Andrew și Karen sunt drăguți, am vrut să zic, de fapt, că au o înfățișare drăgălașă. Au și un comportament drăgălaș, în majoritatea timpului. Dar, uneori, Karen îți dă bătăi de cap. Aceea a fost una dintre probleme; a doua a fost Boo-Boo, pisica. Cea mai mare problemă a fost însă doamna Porter, vecina din casa de alături. Oricine va sta cu Andrew și cu Karen ar trebui să fie prevenit în legătură cu Boo-Boo și cu doamna Porter cu mult timp în avans.

Watson a venit să o ia pe Mary Anne sâmbătă dimineață la ora 8.45 și a dus-o cu mașina acasă la el. Locuința lui e departe, dincolo de Stoneybrook, deci este greu de ajuns cu bicicleta.

Conform spuselor lui Mary Anne, Watson a vorbit frumos cu ea în mașină, ceea ce era de așteptat. El întotdeauna depune eforturi suplimentare ca să fie drăguț cu mine, deoarece știe că nu-mi place să-l am prin preajmă, și atunci evident că s-a străduit să fie drăguț și cu prietena mea cea mai bună.

Mary Anne mi-a spus că Watson locuiește într-o casă foarte mare și frumoasă. Bănuiesc că are o grămadă de bani. Așa se pare, după cum aruncă cu banii în stânga și-n dreapta, cumpărând mâncare chinezească de pe unde apucă, și după cum o duce pe mama la întâlniri aproape în fiecare seară. Oricum, casa lui este mare, iar Andrew și Karen au camere ordonate. Și *jucării.* Mary Anne nu mai văzuse în viața ei atâtea – animale de pluș gigantice, păpuși, un trenuleț cu care ai fi putut realmente să te dai în curtea din spate, apoi mașini, biciclete, o casă de păpuși, costume în care să te deghizezi. Era ceva incredibil, ca și când te-ai fi dus la magazinul Toys „R” Us.

Watson s-a dovedit a fi nu doar un tată foarte bun, ci și un client foarte organizat. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să o prezinte pe Mary Anne lui Andrew și lui Karen, care tocmai fuseseră aduși la el de către mama lor. Apoi i-a făcut turul casei, a dus-o din nou la parter, i-a arătat unde se află chestiile necesare pentru pregătirea prânzului și, la final, a prins cu un ac de gămălie o listă cu numere de telefon, în caz că ar fi avut nevoie.

Apoi l-a adus afară pe Boo-Boo.

Din câte mi-a povestit Mary Anne, Boo-Boo chiar făcea numai „bu-bu”. Ce motan împrăștiat! Era cenușiu cu ochi galbeni și era destul de drăguț, dar *gras.* Arăta ca o pernă cu picioruțe atașate. Când se ridica în două picioare, burtica îi atârna pe jos, iar când încerca să fugă, burta i se bălăngănea în față și în spate. De-a dreptul dezgustător!

— Cântărește aproape opt kilograme, i-a spus Karen mândră.

— După părerea noastră, ar merita să intre în *Cartea Recordurilor*, a adăugat Watson.

Mary Anne n-a prea priceput de ce Watson i l-a arătat pe Boo-Boo. Mda, într-adevăr era gras. Și ce mare scofală? Cu siguranță, nu trebuia hrănit.

Watson și-a dres glasul și și-a potrivit ochelarii pe nas.

— Trebuie să îți spun anumite lucruri despre Boo-Boo, a adăugat el.

La drept vorbind, Mary Anne nu este cea mai curajoasă persoană din lume, și mi-a spus că în acele momente a început să i se facă frică, așa cum doar unei adolescente i se poate face. Și-a băgat degetul în gură și a început să-și roadă unghia.

— În primul rând, Boo-Boo mușcă dacă este provocat. Și zgârie.

— Este un motan care atacă, a mai adăugat Karen.

— Ai face bine să te ferești din calea lui, a continuat Watson. Aș putea să-l închid undeva cât timp sunt plecat, dar nu îi place prea mult acest lucru.

— A sfârtecat ușa de la spălătorie până sus, a completat Karen.

— Încearcă pur și simplu să-l ignori.

Mary Anne a încuviințat dând din cap.

— Fă orice, numai nu pune mâna pe el, a adăugat Watson.

Mary Anne a dat iar din cap.

— Ei bine, cam asta e tot. Ai întrebări?

— Nu, nu tocmai. Prânzul la doișpe jumate, nu? l-a întrebat Mary Anne.

— Exact.

— Cum rămâne cu doamna Porter, tati? a întrebat Karen.

— Oh, cred că este în vacanță, i-a răspuns Watson. Nu trebuie să vă îngrijorați din pricina ei. Apoi s-a răsucit către Mary Anne. Doamna Porter este o doamnă mai în vârstă care locuiește în casa din vecini. Este puțin mai excentrică, și Karen crede că e vrăjitoare. Evident că nu-i așa, dar nu-i plac animalele, iar Boo-Boo se pare c-a mirosit-o. Și încercăm mereu să-l ținem la distanță. Bine, am plecat, copii! Watson i-a pupat pe Andrew și pe Karen de rămas-bun. Voi fi înapoi acasă înainte de unu și jumătate, i-a mai spus lui Mary Anne.

Mary Anne tocmai se întreba cum să-i distreze pe copii, când Karen s-a pus pe vorbit. S-a dovedit că era ca o moară stricată.

— Suntem divorțați, a anunțat ea.

— Mda, a spus Andrew.

— Părinții noștri locuiesc în case diferite.

— Mda, a confirmat Andrew, așezându-se într-un căruț.

— Mama noastră se va recăsători.

— Mda, a spus Andrew, împingând căruțul prin cameră.

— Și atunci o să avem o mămică și doi tați.

— Mda, a completat Andrew, intrând cu spatele într-o bibliotecă.

— Și, dacă se recăsătorește și tata, atunci câte mămici și câți tătici vom avea, Andrew?

— Mda.

Mary Anne a chicotit.

— Haideți, copii! E o zi însorită. Să mergem afară să ne jucăm, ce ziceți?

— Oh, super! a exclamat Karen. Am o păpușă nouă. Tati mi-a cumpărat-o. Încă n-a stat la soare prea mult. Cred c-ar trebui s-o pun să se bronzeze, nu? Păpușile se pot bronza, știi? Și bineînțeles că ele sunt adevărate. Pot face tot ce fac oamenii. Pot să deseneze și danseze break-dance, și...

Mary Anne începea să amețească.

— Vrei să te joci afară, Andrew?

— Mda.

Mary Anne i-a dus pe copii în curtea spațioasă din spatele casei. Andrew și-a luat căruțul și l-a plimbat pe Boo-Boo în el.

— Are voie să facă asta? a întrebat-o Mary Anne pe Karen. Tatăl tău mi-a spus să nu ne atingem de Boo-Boo.

— Ah, nu, a spus că *tu* să nu cumva să pui mâna pe Boo-Boo. Ești o străină pentru el, dar pe noi ne cunoaște. Nu ne-ar face rău. Karen a făcut o scurtă pauză ca să-și tragă suflul, apoi a continuat: Vezi casa aia? Casa de lângă a noastră?

Mary Anne s-a uitat peste tufele de trandafiri din curtea lui Watson și printre copaci. Casa vecină era o construcție impunătoare în stil victorian, cu frontoane și turnulețe, și cu lemnărie sculptată pe verandă. Vopseaua era scorojită, și un oblon stătea într-o parte. Mary Anne mi-a spus ulterior că acea casă arăta întunecată și înfricoșătoare.

— Da? i-a spus ea lui Karen.

— Acolo locuiește vrăjitoarea, nu-i așa, Andrew?

Andrew s-a ciocnit frontal cu căruciorul de un copac, și Boo-Boo a sărit afară.

— Mda!

— E doamna Porter și e o vrăjitoare cum scrie la carte. Dar ăsta nu-i numele ei adevărat de vrăjitoare. Numele ei de vrăjitoare este Morbidda Destiny. Copiii mai mari de pe stradă mi-au spus asta. Și mănâncă broaște râioase, și face vrăji, și zboară la întrunirile de vrăjitoare pe coada ei de mătură în fiecare miez de noapte.

Mary Anne se holba la casă, rozându-și unghiile din nou. Nu știa sigur ce să-i răspundă lui Karen. Dacă i-ar spune că poveștile nu sunt adevărate, probabil că nu ar avea un început prea grozav în calitate de bonă. Dacă se declara de acord cu Karen, practic însemna să o mintă. Într-un sfârșit a întrebat-o:

— Crezi în poveștile despre Morb… doamna Porter?

Karen a dat din cap afirmativ.

— Am dovezi.

— Ai dovezi?

— Mda. Dovada este Boo-Boo. Doamna Porter l-a făcut „gras”. Într-o zi, când Boo-Boo era frumos și slăbănog, s-a dus în curtea doamnei Porter și a săpat ici-colo în stratul de flori. Doamna Porter a ieșit, a țipat la el și a făcut o criză. A doua zi, pisica a început să se îngrașe.

— Mda, s-a pronunțat și Andrew.

— Deci acum trebuie să-l ținem pe Boo-Boo departe de casa doamnei Porter. Nu vreau să mai arunce o altă vrajă asupra lui. Faptul că l-a îngrășat nu a fost chiar atât de rău, dar ea e-n stare să-i facă lucruri mult mai urâte.

— Păi, a spus Mary Anne, nu trebuie să ne facem griji din cauza ei azi, pentru că doamna Porter nu este acasă.

Și *exact* în secunda aceea Mary Anne a zărit la fereastră o umbră care s-a furișat la primul etaj al casei doamnei Porter. O față zbârcită cu un nas mare, lipit de geam.

Și Karen a văzut fața.

— Au! a strigat ea. Aia-i Morbidda Destiny! Se pare că e totuși acasă. Unde este Boo-Boo? Unde este Boo-Boo?

Lui Mary Anne a început din nou să i se facă frică. Știa că nu există vrăjitoare (sau există?) și alte chestii de genul ăsta, dar fața de la fereastră nu i se părea prea prietenoasă. Și Andrew plângea, iar Karen începea să se panicheze.

— Bine atunci! Mary Anne a încercat să rămână calmă. Ea credea în ceea ce-i spusese Watson – că doamna Porter nu era decât o bătrână excentrică. Haideți să-l căutăm pe Boo-Boo, copii! a spus ea.

— Nu este nevoie, s-a văicărit Karen. Îl văd. Este... a rostit Karen cu respirația tăiată. Apoi l-a arătat cu degetul. Este în grădina Morbiddei Destiny!

— Ei bine, am să-l recuperez eu cumva, a spus Mary Anne, amintindu-și că nu avea voie să-l atingă pe Boo-Boo, darămite să-l mai și ia în brațe.

— Deja a plecat de la fereastră, a strigat Karen. Vine la ușă! Știam eu!

— Bine, bine! Karen, tu ai grijă de Andrew câteva minute. Rămâneți în curte și fii cu ochii pe el. Mă întorc imediat.

Mary Anne mi-a povestit cât de tare îi bătuse inima în timp ce traversa curtea familiei Watson și intra pe proprietatea doamnei Porter. Boo-Boo era la o distanță de trei metri, vârât în mijlocul unor crizanteme, săpând fericit.

— Boo-Boo, l-a strigat Mary Anne cu blândețe. S-a uitat spre casă. Nici urmă de doamna Porter. Poate că ea nu-l observase pe Boo-Boo. Mary Anne l-a strigat din nou. Vino încoace! a spus ea pocnind din degete.

Boo-Boo nici măcar nu s-a uitat la ea.

— Iu-huuu! Boo-Boo!

Mary Anne s-a apropiat încă puțin.

Boo-Boo s-a oprit și s-a scărpinat.

— Boo-Boo. Hei, pisicuță grasă!

Inima lui Mary Anne aproape că s-a oprit. Ea s-a răsucit. În timp ce se întorcea, o auzea pe Karen țipând în curtea lui Watson. În spatele lui Mary Anne… se afla o vrăjitoare.

— Pe bună dreptate, mi-a mărturisit ea după aceea, femeia arăta ca o vrăjitoare dintr-o carte ilustrată.

Doamna Porter, sau Morbidda Destiny, sau cine o fi fost, era îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Părul îi era cenușiu și zburlit. Avea un neg în vârful nasului. Părea să care ceva ce semăna cu o mătură, dar care s-a dovedit a fi o greblă.

— Pisica aia grasă, a exclamat doamna Porter scuturând grebla la fiecare cuvânt, îmi sapă florile!

— Știu, știu. Îmi pare rău. Încerc să-l scot de acolo.

Mary Anne era decisă să uite de avertismentul lui Watson, așa că a pășit direct în grădină și s-a întins după Boo-Boo.

Boo-Boo a hâsâit și a dat cu lăbuța înspre ea, cu ghearele scoase.

Mary Anne a sărit în spate.

— Nu așa, fetițo! i-a spus doamna Porter. A sărit în grădină și a vânturat grebla către Boo-Boo.

Ochii lui Boo-Boo s-au făcut mari. Apoi a sărit peste tufa de crizanteme aurii și a luat-o la goană. Din fericire, s-a întors în grădina lui Watson.

Doamna Porter a scuturat grebla în urma lui.

— Afurisitule! a strigat ea, pornind spre casă. Mary Anne o auzea murmurând lucruri precum „Copiii și animalele de companie!” și „Afuriseniile astea!”

Când s-a întors în curtea lui Watson, Karen a venit, cu lacrimi în ochi, în întâmpinarea lui Mary Anne.

— Ai auzit ce-a zis? A fost un blestem!

— Ce-a zis? Afurisenie? a întrebat Mary Anne, uitându-se neliniștită peste umăr la stratul de crizanteme.

— Da!

— Nu! Ăla n-a fost un blestem. Ăla e un cuvânt real. Îl înjura pe Boo-Boo, dar *nu* a aruncat nicio vrajă asupra lui.

— Ești sigură?

— Absolut. Nu-i așa, Andrew?

— Mda.

— Nu știu, i-a spus Karen. Nu știu.

— Uite, a continuat să-i explice Mary Anne, ați văzut-o pe Morb… pe doamna Porter amestecând plantele sau căutând picioare de liliac?

— Nu…

— Ați văzut-o zdrobind carapace de broască sau amestecând niște lucruri într-un cazan?

— Nu…

— Atunci de unde știți că face vrăji? i-a întrebat Mary Anne triumfătoare.

— Este o vrăjitoare. Poate să facă orice… hei! a țipat Karen arătând cu degetul.

Stomacul lui Mary Anne s-a făcut ghem. Imediat s-a uitat în curtea doamnei Porter, aproape sigură că o va vedea pe bătrână șontâcăind pe pajiște, îmbrăcată în ciudata ei rochie neagră. Dar doamna Porter nu era de zărit. Karen arăta înspre Boo-Boo.

— Uită-te acolo! a strigat Karen. A înnebunit!

Boo-Boo, de fapt, arăta ca și când ar fi înnebunit, a declarat Mary Anne după aceea. Sub ochii ei, pisica alerga prin curtea doamnei Watson, s-a oprit brusc, a făcut un cerc rapid, apoi a luat-o la goană în direcția din care tocmai venise și s-a cățărat într-un copac.

— Oh, a exclamat Mary Anne agitată, nu face altceva decât să se comporte ca o pisică. Pisicile fac lucruri caraghioase de genul ăla tot timpul. Mary Anne nu avusese niciodată o pisică, deci nu știa prea multe despre ele, dar o văzuse odată pe pisica familiei Pike, pe Sarge, cum se trezea dintr-un somn adânc, sărind jos de pe canapea, apoi pe televizor și adormind imediat la loc. Și totuși…

— *Boo-Boo* nu face lucruri prostești, i-a spus Karen, apropiindu-se încet de Mary Anne. Este prea gras și prea bătrân.

Mary Anne i-a luat de mână pe Karen și pe Andrew. Toți trei stăteau și se uitau la Boo-Boo. O vreme chiar li s-a părut că motanul dormea cocoțat în copac.

Karen s-a plictisit.

— Pst! a șoptit ea după o clipă. Morbidda Destiny este la fereastră din nou… și se uită încoace!

Cu siguranță, chipul ei era lipit de geam. Morbidda și-a dus mâna dreaptă la nas…

…și Boo-Boo s-a ridicat în picioare, s-a dezechilibrat, a alunecat și, într-un final, a căzut din copac, a aterizat în picioare și a trecut în trombă pe lângă Mary Anne și copii, sâsâind puternic la ei.

— Vai, *nuuu*! s-a văicărit Karen.

Mary Anne a strâns-o de mână.

Boo-Boo a zbughit-o pe scările de la verandă și a așteptat lângă ușă.

— Bănuiesc că ar fi o idee bună să-l lăsăm înăuntru, a spus Mary Anne. Cel puțin nu mai trebuie să ne facem griji din pricina grădinii doamnei Porter.

Așadar, Mary Anne a deschis ușa și Boo-Boo a intrat în casă. A fugit țintă către spălătorie, a sărit în coșul cu rufe murdare și a rămas acolo cât timp Mary Anne, Karen și Andrew au mâncat de prânz. Ori de câte ori Mary Anne se întorcea spre el, motanul o privea cu ochii întredeschiși și scotea un mieunat de nemulțumire.

Mary Anne începuse să îi explice lui Karen că nu era decât o coincidență, dar apoi n-a știut cum să-i mai explice cuvântul „coincidență”, deci a lăsat-o baltă.

— Tati! Este o vrajă! i-a spus Karen lui Watson de îndată ce acesta s-a întors acasă.

Watson a râs.

— Nu fi prostuță! Nu există niciun fel de vrăji.

Dar, în acel moment, nici măcar Mary Anne nu era prea sigură. Se simțea însă foarte ușurată să meargă acasă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

În miercurea de după ce Mary Anne a avut grijă de copiii familiei Watson, urma să ținem ședința obișnuită a Clubului Bonelor în camera Claudiei. Era 17.45 și telefonul sunase de două ori. Prima dată fusese doamna McKeever, care se întorsese în Stoneybrook. Eu îi spusesem că, deși Pinky și Buffy erau foarte drăguți, noi nu eram bone pentru animale. Al doilea apel a fost de la un client nou. Stacey a răspuns la telefon.

— Alo! Aici este Clubul Bonelor.

— Alo, numele meu este doamna Marshall, a spus vocea de la celălalt capăt al firului. Locuiesc pe Rosedale. Am primit fluturașul vostru și am nevoie de un babysitter pentru vineri seara. Îmi pare rău că vă anunț așa din scurt, dar am avut pe cineva care trebuia să vină și a fost nevoită să anuleze.

— Ah, e în regulă, a spus Stacey. Poate că ar trebui să vă spun câteva lucruri despre club mai întâi. Suntem patru babysittere în total și avem doisprezece ani. În fiecare seară de vineri putem sta până la zece. Adică una dintre noi poate să stea până atunci.

— Aha, este bine, mi-a răspuns doamna Marshall. Soțul meu și cu mine mergem în oraș la cină. Ar trebui să ne întoarcem pe la nouă și jumătate.

— În regulă, a spus Stacey. Și câți copii aveți?

— Doi.

— Și câți ani au?

— Nina are trei ani, și Eleanor, un an.

— Aveți animale de companie?

(Unii oameni par puțin cam surprinși când le pun întrebarea asta, dar doamna Marshall nu s-a supărat.)

— Da, avem o pisică. Dar e cuminte.

— Și bona trebuie să știe ceva în mod deosebit? Sau trebuie să facă ceva deosebit?

Doamna Marshall a făcut o pauză. (Aha! Întotdeauna există ceva ascuns.)

— Păi, ar trebui să-i administreze lui Eleanor picăturile de urechi. A făcut o infecție și ia un tratament. De fiecare dată țipă

și face tărăboi, dar, în cele din urmă, se calmează și te lasă să i le pui.

Asta nu suna prea rău.

— Bine! a acceptat Stacey. Lăsați-mă să văd care dintre noi este liberă și vă sun imediat înapoi.

După cum vedeți, am învățat multe lucruri noi în ultimele două săptămâni.

Claudia a acceptat oferta, pentru că Stacey era misterios de ocupată în seara aceea (dar nu voia să ne spună exact ce făcea), iar tatăl lui Mary Anne și mama mea devin isterici dacă nu ajungem acasă până la 21.30 fix. Dacă Claudia ar întârzia puțin, familia Kishi nu s-ar supăra (prea tare).

După ce am sunat-o pe doamna Marshall înapoi, am spus:

— Ce-ar fi să vedem acum câți bani am câștigat cu Clubul Bonelor?

— Bine! a fost de acord Stacey. Ei îi plăcea tot ceea ce are legătură cu banii.

Claudia i-a dat o bucată de hârtie și un creion. Apoi am deschis registrul și am citit sumele de bani cu care fusese plătită fiecare dintre noi.

— Nu-i rău deloc! am exclamat. Știi ce-ar trebui să facem? Ar trebui să donăm fiecare aproximativ trei dolari și atunci am putea să dăm o petrecere cu pizza sâmbătă seara.

— Da! Sărbătorim înființarea clubului, a spus bucuroasă Claudia. Este un adevărat succes!

— Ne vom cumpăra coca-cola și M&M’s, am propus.

— Și toate junk-food-urile pe care le putem mânca, a adăugat Mary Anne fericită.

Stacey a rămas cufundată în tăcere.

— Ah, Stace! i-am spus eu brusc. Îmi pare rău! Am uitat de dieta ta. Poate că…

— Ah, nu-ți face griji, mi-a retezat vorba Stacey. Posibil să nici nu pot veni, oricum. Noi, ăăă, mergem la… la New York vineri, și s-ar putea să nu ne întoarcem la timp pentru petrecere.

— Dar n-ai fost de curând la New York? a întrebat-o Claudia.

— Ba da, dar acolo sunt multe lucruri de terminat, cu mutarea și tot restul.

Claudia s-a încruntat.

— Credeam că mi-ai spus că în sfârșit ați pus totul la punct.

— Ah, păi, noi… trebuie să mergem în vizită la niște prieteni. Și s-a făcut deja ora șase. Mai bine plec. Pa, fetelor!

Stacey a plecat în grabă din casa Claudiei.

Claudia, Mary Anne și cu mine ne uitam una la alta.

∴

Când am ajuns acasă în seara aceea, l-am găsit pe Watson parcat pe canapeaua din living, citind ziarul de parcă ar fi locuit în casa noastră sau ceva de genul ăsta. Nu m-am putut abține să nu fac o grimasă. Noroc că Watson nu m-a văzut. De fapt, el nu și-a ridicat privirea din ziar până când nu am încercat să mă furișez pe lângă el să merg la bucătărie fără să trebuiască să vorbesc cu el.

— Hei, salutare, Kristy! m-a întâmpinat vesel.

— Bună, i-am răspuns eu după o pauză de o secundă, încercând să-mi dau seama dacă ar mai trebui să spun și altceva. Dar apoi m-am hotărât și m-am dus la bucătărie.

Mama trebuie să fi ajuns acasă de-acum. De obicei merge la frigider ca să scoată legumele și resturile de ieri pentru cină.

— Bună, draga mea. Cum a fost la școală?

— A fost bine. Ăăă, mami, Watson este în livingul nostru.

Mama mi-a zâmbit.

— Știu, prostuțo. A venit acasă cu mine. L-am luat cu mașina de la muncă.

— Va rămâne la cină?

Mama a început să taie un cartof.

— Da, va rămâne.

— Știi că e a treia oară în săptămâna asta când rămâne la cină?

— Kristy…

— Ce ne-a mai adus de data asta? Mâncare grecească? Italiană?

— Nimic, a răspuns mama cu o voce suavă. Mâncăm ce-a mai rămas ieri.

Asta cu siguranță nu prevestea nimic bun. Însemna că Watson încetase să ne mai impresioneze, și mama încetase și ea să-l mai impresioneze pe el. Mai însemna că se simțeau tot mai bine unul cu altul. Ceea ce însemna că Watson se simțea îndeajuns de bine cu frații mei și cu mine. Ăsta nu era deloc un semn bun.

Mama m-a străfulgerat cu privirea.

— Ce-i? am întrebat.

— Draga mea, nu vrei să te duci în camera ta și să te îmbraci cu o rochiță?

— Cu o *rochiță*? De ce?

Mie mi se părea că arătam foarte bine în uniforma mea de școală. În plus, eu niciodată nu port rochii, dacă am de ales.

— Pentru că așa ți-a spus mami, de-aia!

Am chicotit. Mama purta tricoul acela roșu, cu un slogan pe piept.

— Îmbracă-te cu rochia albastru cu alb pe care ți-am cumpărat-o recent.

Am oftat.

— Biine…

Când am urcat scările, toți frații mei se pieptănau. Se schimbaseră în pantaloni și cămăși frumoase.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat pe Sam.

El a ridicat din umeri.

— Cred că are de-a face cu Watson. Mama ne-a spus să ne îmbrăcăm frumos.

Atunci am mai făcut o grimasă. Sunt destul de bună la asta. Pot să fac un singur lucru pe care nimeni din toată clasa mea nu știe să-l facă: să-mi întorc pleoapele în afară. Și exact asta am făcut atunci.

— Kristy, maturizează-te! a îndemnat-o Charlie. E îngrozitor, pe bune!

— E înfricoșător, a mai adăugat David Michael.

— Îmi pare rău, i-am spus. Și l-am ajutat să-și încheie nasturii.

Apoi m-am schimbat în rochia mea albastru cu alb, nu m-am pieptănat dinadins, și am coborât în sufragerie.

Frații mei îi ajutau pe mama și pe Watson să așeze masa în sufragerie. Mama aprindea lumânări.

— Mamă, am spus, vrei te rog să îmi zici ce se petrece? De ce este totul atât de festiv?

— Pentru că sărbătorim.

— Sărbătorim cu spaghetele rămase de ieri?

— Nu contează ce mâncăm. Vreau doar să avem o atmosferă festivă.

— De ce? Ce sărbătorim?

Mama și Watson au făcut un schimb priviri. Watson ne-a făcut cu ochiul.

— Vei vedea, a spus mama.

— Nu mă simt prea bine, i-am spus dintr-odată.

Mama mi-a retezat-o într-o fracțiune de secundă.

— Las-o baltă, Kristy! m-a mustrat.

— Bine, bine, bine!

După câteva minute, eram așezați la masa din sufragerie, ceea ce conferea o atmosferă de sărbătoare aproape la fel de solemnă ca aceea de Ziua Recunoștinței. Mama pusese fața de masă verde și un șervet alb pe mijlocul mesei. Am mâncat din serviciul de masă din porțelan, și cu toții aveam un pahar pentru vin pe masă. Dar mama și Watson erau singurii care și-l umpluseră cu vin. Paharul lui David Michael și al meu erau pline cu lapte. Sam și Charlie își turnaseră niște Gatorade în paharele lor.

Spaghete și Gatorade. Ce mai cină!

Am început să pasăm bolul de la unul la altul. Mama și Watson nu au fost deloc atenți ce am ales noi pentru cină. După ce toată lumea s-a servit, mama s-a ridicat în capul mesei și a înălțat paharul.

— Astăzi s-a întâmplat ceva special, a zis.

Am tras aer adânc în piept.

— Watson m-a întrebat dacă aș vrea să mă logodesc cu el.

Am expirat încet.

— Asta este minunat, mamă! a spus Sam.

— Felicitări! i-a spus Charlie.

— Ura! a strigat David Michael, pătruns de atmosfera din încăpere.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Înseamnă că mama voastră încă nu mă lasă să-i dau un inel de logodnă, a spus Watson zâmbind.

„O mișcare inteligentă, mamă”, m-am gândit.

— Dar am spus că mă voi mai gândi, a adăugat mama.

— Ei bine, a intervenit Sam, dacă logodna este la un pas de căsătorie, asta înseamnă că voi sunteți la doi pași distanță?

Mama și Watson au râs.

— Bănuiesc că da, i-a răspuns mama.

„Bine. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt”.

— Dacă v-ați căsători, unde ați locui, am întrebat.

— Nu știu, draga mea, mi-a spus mama. Nu ne-am gândit așa departe.

— Va trebui să schimbăm școala?

— Eu nu…

— Și Karen, și Andrew vor locui cu noi? Tu vei continua să lucrezi? Tata îți va da în continuare pensia alimentară?

— Kristy, *nu știu.* Acum, ajunge cu întrebările! E un moment de sărbătoare. Ne vom face griji pentru alte lucruri după ce mâncăm. Termină… ce ai în farfurie.

— Twinkies, i-am răspuns. Twinkies și friptură din carne de pui.

— Mănâncă-ți Twinkies-ul și friptura de pui.

La aceste vorbe, toată lumea a izbucnit în râs.

Am reușit să mă forțez să zâmbesc. Să mă forțez chiar tare. Nu-mi venea să cred ce veste ne dăduse mama. De ce ar risca să se recăsătorească? Singura mea speranță este ca ea să vadă luminița înainte de-a fi prea târziu și să rămânem familia care am fost cândva.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Clubul Bonelor și-a planificat petrecerea cu pizza pentru sâmbăta după-amiaza. Vineri, în timpul unei ședințe obișnuite a clubului, am scos banii, doar că nu aveam decât nouă dolari în loc de doisprezece. Asta din cauză că Stacey nu era prezentă. Ea și părinții ei plecaseră cu mașina de pe aleea din fața casei imediat după ce eu și Claudia ne-am întors de la școală. Stacey ne-a făcut cu mâna în timp ce mașina lor trecea pe lângă noi.

— Se duc la New York, a spus Claudia. Stacey mi-a spus azi la prânz că poate se vor întoarce mâine dimineață sau mâine seară.

— Mă întreb ce să facem cu petrecerea.

— Nu știu, a răspuns Claudia în șoaptă. Haide să vorbim despre asta la ședință.

Am făcut întocmai.

— Cred că ar trebui să așteptăm, a spus Mary Anne, făcându-se covrig în patul Claudiei și scoțând un pachet de Juicy Fruit din husa de pernă. Ar fi mai amuzant dacă toți membrii clubului ar putea participa la petrecere. Să o ținem weekendul următor.

— Dar noi ne dorim cu-adevărat să ținem petrecerea mâine, nu-i așa? m-a întrebat Claudia.

— Așa este, am încuviințat eu și Mary Anne.

— Atunci ce-ar fi să cumpărăm totul, cu excepția pizzei, mâine dimineață? Dacă vine Stacey acasă, putem comanda pizza în ultima clipă, ca să dăm petrecerea. Și dacă nu vine, atunci vom păstra lucrurile până în weekendul următor. Bine?

Am căzut de acord că așa o să facem, și asta am și *încercat* să facem, dar lucrurile nu s-au petrecut întocmai.

A doua zi dimineață, toate planurile ni s-au năruit. În casa noastră era un haos total. David Michael s-a trezit cu o enterocolită. Louie a coborât scările până la parter în trombă, a alunecat pe un covoraș de iută și s-a rănit la lăbuță. Mama era morocănoasă, Charlie nu-și mai găsea casca de fotbal, și Sam a adormit și era cât pe ce să rateze Cercul de matematică.

Eu, una, m-am simțit bine până când a început să sune telefonul. Primul apel a fost pentru Mary Anne. Ea striga:

— Ttttnmlassambapsmaunpa! Și se văicărea.

— Cum? Mary Anne, chiar nu te înțeleg. Ce s-a întâmplat?

Ea a rărit ritmul vorbirii și a încercat din nou.

— Tatăl tău? am repetat eu. Nu te lasă… să-ți cheltuiești banii… pe ce? Pe *seama* unei *sărăntoace*…? Ah, pe seama unei petreceri cu pizza… Oh, Mary *Anne*! Glumești! Nu poți să vorbești cu el?

— *Am încercat.*

— De ce nu te lasă?

— Spune că ar trebui să economisesc banii câștigați pentru lucruri importante și utile, cum ar fi hainele sau colegiul.

— Vrei să spui că va trebui să începi să-ți plătești hainele *singură*?

— Nu știu. Nu cred că asta vrea să fac. Dar pur și simplu nu mă lasă să-mi cheltuiesc cei trei dolari pe pizza. Atâta tot!

— Ce răutăcios e!

— Îhm, a pus Mary Anne suflându-și nasul.

— Ei bine, toți banii sunt la Claudia. Ea ți-i poate returna pe ai tăi. Și tot ne vor rămâne nouă dolari, după ce obținem și partea lui Stacey. Bănuiesc că ne va ajunge o pizza mare la toate patru. Probabil că Stacey oricum n-o să mănânce.

— Dar Kristy, eu nu vin la petrecere, a spus Mary Anne.

— De ce nu?

— N-am să vă las pe voi să plătiți pentru toate… doar o secundă, mi-a șoptit ea. OK, mulțumesc pentru ajutorul la matematică, a spus Mary Anne cu voce tare. Acum am înțeles ce facem noi.

— Taică-tău a intrat acum la tine? am întrebat-o.

— Da.

— A trebuit să lași telefonul deoparte?

— Da. Ascultă-mă! Ne vedem luni la școală. Pa, June.

— *June*? Pa, Mary Anne!

Deci Mary Anne a fost prima care s-a retras de la petrecere.

Al doilea telefon a fost de la Claudia, care nu plângea, dar care mi-a lăsat impresia că era pe punctul de-a izbucni în plâns.

— Ia ghici! mi-a spus ea nervoasă.

— Ce?

— Mama și tata au găsit în cutia poștală o scrisoare de la școală în care scria că nu mă străduiesc îndeajuns și că nu sunt

atentă, și că dacă m-aș concentra asupra învățatului, aș putea fi o elevă foarte bună.

— Și ce dacă? Nu primești o scrisoare din asta în fiecare toamnă?

— Ba da, dar de data asta tata a citit-o exact înainte să-i anunț, pe el și pe mama, despre petrecerea cu pizza, și atunci el mi-a spus că s-a zis cu petrecerile și că e vremea să devin mai serioasă. Apoi m-a întrebat dacă am teme weekendul ăsta. Când le-am spus că am, m-a pus să stau tot weekendul să-mi fac temele.

— *Tot* weekendul pentru zece probleme de matematică?

— Ei bine, și m-a pus să-mi fac și temele pe care nu le-am făcut la mate anul ăsta.

— Ah!

— Îmi pare rău, Kristy!

— Și mie! Dar nici Mary Anne nu poate să vină. Bănuiesc că planul cu petrecerea a căzut.

— Poate că nu. Încă n-am terminat cu părinții mei. Haide să nu zicem că se anulează petrecerea, decât dacă nu ajunge Stacey la timp acasă.

— Mie îmi convine.

— Bine. Mă apuc de matematică. Acum, uite o întrebare pentru tine: Când crezi că o să ne trebuiască nouă înmulțirea fracțiilor?

— Habar n-am.

— Ai mai văzut pe cineva să facă asemenea calcule în afară de profesorii de matematică și de elevi?

— Nu.

— Îți folosește ca să faci cumpărături, să gătești pentru cină sau să ai grijă de copii?

— Nu.

— Am demonstrat. Școala este o prostie.

— La revedere, Claudia.

— La revedere.

Cel mai ciudat lucru din dimineața aceea s-a întâmplat cu Stacey. În jurul orei 11.30, am decis să sun la familia McGills ca să aflu dacă au ajuns acasă. Doamna McGill a răspuns la telefon, și eu m-am prezentat și am cerut să vorbesc cu Stacey. A urmat o pauză, apoi s-a auzit ca și când doamna McGill ar fi acoperit difuzorul, după care a revenit și mi-a spus:

— Îmi pare rău, dar Stacey nu este acasă.

— Ah, am răspuns dezamăgită. Unde a plecat?

— Ei bine, ea... ăăă... a rămas în New York la niște prieteni, Kristy. Se va întoarce mâine noapte.

— Ah, mulțumesc, am spus, supărată.

Imediat după ce-am închis, telefonul a sunat din nou.

— Alo? am răspuns.

— Bună, eu sunt! Mary Anne.

— Salut! S-a răzgândit taică-tău?

— Glumești, așa-i? N-am vrut decât să-ți spun că Stacey e acasă. Eu mergeam cu bicicleta la familia Pike – la ei sunt acum; m-au sunat și m-au întrebat dacă nu pot să vin la ei în dimineața asta și familia McGill a trecut pe lângă mine cu mașina. Dar Stacey nu m-a văzut.

— Mary Anne, ești *sigură* că ai văzut-o pe Stacey în mașină? am întrebat.

— Da, afirmativ. Stătea pe bancheta din spate și avea pălăria de fetru a Claudiei. De ce întrebi?

— Pentru că tocmai am vorbit cu doamna McGill. Mi-a spus că Stacey a decis să rămână la New York împreună cu prietenii. Ceva e ciudat.

— Mda, a fost de acord Mary Anne încetișor. *Cineva* minte. Și acea persoană nu sunt eu.

— Îhm... dar s-ar putea să nu mintă *doar* doamna McGill, am adăugat.

— Ce vrei să spui? a întrebat Mary Anne. Și zi-mi repede, pentru că trebuie să închid într-o secundă.

— Vreau să spun că Stacey trebuie s-o fi pus pe maică-sa să mintă. Mamele nu prea mint așa, de capul lor. Stacey e foarte ciudată când vine vorba despre mâncare și dietă. *Ea* n-a vrut să vină la petrecere în primul rând. Oare ce se întâmplă cu ea?

— Habar n-am, dar trebuie să închid. Pa!

Am apăsat butonul telefonului ca să verific tonul și am început imediat să tastez – chiar când mama intra în bucătărie. Tot morocănoasă era.

— Kristy? Cât timp ai vorbit la telefon în dimineața asta?

— La telefonul *ăsta*? O oră. Pe linia fierbinte cu Casa Albă, vreme de...

— Kristy... a spus mama pe un ton de avertisment.

— Scuze. Cum se simte David Michael? am întrebat.

— Deja se simte mai bine. Cred că acest virus nu va ține prea mult.

— Mă bucur atunci, apoi m-am întors la telefon.

— Kristy…

— Doar un telefon, mami. Este important!

— Bine, *un singur* apel. Știi bine că poți să mergi în *vizită* la Mary Anne sau la Claudia. Nu e ca și cum ar trăi în Europa.

— Bine, bine. Un ultim apel.

Am format numărul Claudiei, și ea mi-a răspuns la primul țârâit.

— Încerc să-mi fac tema, m-a informat ea supărată.

— Va fi scurt, promit, i-am spus. E ceva ciudat cu Stacey. Mary Anne i-a văzut pe cei din familia McGills venind acasă cu puțin timp în urmă, și Stacey stătea în mașină pe bancheta din spate. Dar când i-am sunat, doamna McGill mi-a spus că Stacey a decis să rămână la New York. Cred că Stacey era lipită de telefon, doar că nu voia să participe la petrecere.

— Hm, a spus Claudia nedumerită. Nu știu ce înseamnă asta, dar dacă Mary Anne nu poate să vină la petrecere și Stacey nu vrea să vină, iar eu nu am voie să merg, bănuiesc că nu are niciun sens să se mai țină petrecerea.

— Nu are, așa e.

Amândouă am încheiat convorbirea simțindu-ne deprimate.

Imediat după aceea, telefonul a sunat din nou.

— *Kristy*! m-a strigat mama. Ajunge cu telefonul!

— Vrei să răspunzi tu, mamă? Eu m-am plictisit să tot răspund.

— Bine. Mama a ridicat receptorul. Alo? a spus ea brusc, apoi pe un ton mai dulce: Ah, bună!

Trebuie să fi fost Watson.

— Ce mai faci…? Da…? Ah, nu… Păi, David Michael e bolnav… Clubul Bonelor? Lasă-mă să verific cu Kristy… Ce…? Nu știu. Cred că da… Sigur… Douăzeci de minute. Cineva va fi gata până atunci. Pa, iubitule!

— Kristy, a spus mama înainte de-a închide telefonul. Avem o mică urgență. Watson are nevoie de îndată de una dintre bonele de la clubul vostru. Cineva trebuie să stea cu copiii lui în după-amiaza asta. I-aș sugera să-i aducă pe copii aici, dar mi-e frică să nu ia virusul de la David Michael.

— Oh, mamă! am strigat. Asta înseamnă că trebuie să merg *eu.*

Nu aveam de ales.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Fix douăzeci de minute mai târziu, Watson a venit la noi, cu doi copii mici pe scaunele din spate. Mama m-a îmboldit să merg la mașină, iar apoi practic m-a vârât înăuntru lângă Watson. Urgența era că fosta soție a lui Watson (mama lui Andrew și a lui Karen) căzuse și își fracturase glezna, și se afla la secția de urgență, la spital. Watson trebuia să meargă acolo și să rezolve cu formularele acelea de asigurare (bănuiesc), și trebuia să și aștepte după ea, și să o ducă acasă, și să se asigure că poate să folosească cârjele, și tot restul, deoarece viitorul ei soț era plecat în acel weekend. Watson nu voia să-i facă pe copii să stea prin spital cu el.

Watson a apăsat cu piciorul pe accelerație și a părăsit în trombă aleea casei. N-am văzut niciodată pe cineva atât de grăbit – mai ales din pricina unei glezne fracturate. Dacă Watson ar fi putut să zboare până acasă la el, sunt convins că ar fi făcut-o.

Mă întrebam cum se simțea mama văzându-l pe Watson că pleacă grăbit la fosta nevastă. Dar eu știam că divorțul lui Watson fusese unul amiabil, și mai știam că anumite lucruri (precum asigurarea) încă rămâneau de dezbătut. Dar mama trebuie să se fi simțit puțin cam ciudat, oricum.

Watson scotea o mie de cuvinte pe minut în timp ce conducea, încercând să-mi spună tot ce trebuia să știu. Eram fericită că citisem totuși jurnalul Clubului Bonelor, pentru că el n-a suflat o vorbă despre doamna Porter, despre vrăjitoarea din vecini sau despre pisica atacatoare Boo-Boo. Plănuiam să țin copiii în casă – sau cel puțin să-l țin pe Boo-Boo înăuntru.

— Copiii sunt Andrew și Karen, a spus Watson fără suflare. Andrew are trei ani și Karen are cinci. Tocmai urmează să mănânce de prânz. Unt de arahide și jeleu vor fi bune. Karen te poate ajuta să găsești lucrurile. Numerele de urgență sunt lângă telefon, dar având în vedere că voi fi la spital, dacă apare vreo urgență reală, probabil c-ar fi mai simplu să o suni pe mama ta.

— Bine! am spus, simțindu-mă puțin confuză.

— În jurul orei două, Andrew se culcă. Bănuiesc că asta e tot ceea ce trebuie să știi. Aș fi vrut să am timp să-ți arăt totul, dar Karen te va ajuta atunci când ai nevoie, bine, dovlecel?

— Bine, a spus Karen.

— Ce fetiță cuminte!

Watson a frânat cu scârțâit de roți în fața unei case mari albe, aflată într-unul din cele mai sofisticate cartiere din Stoneybrook. De jur-împrejurul casei se întindea o peluză generoasă și verde, presărată cu copaci verzi și floricele mici de grădină. Am căutat din priviri casa vrăjitoarei imediat ce am ieșit din mașină.

— Să fiți cuminți, copii! a spus Watson. Și, Kristy, îți mulțumesc. Vreau să știi cât de mult apreciez ajutorul tău.

Am ținut portiera din spate deschisă, iar Andrew și Karen au coborât cu greu din mașină.

— Ne vedem mai târziu! a strigat Watson, apoi a plecat în mare viteză.

Stăteam în dreptul peluzei din fața casei și mă uitam la Andrew și la Karen. Să fiu babysitter pentru ei era absolut ultimul lucru pe care voiam să-l fac.

Am suspinat din toată inima.

— Bine. Vă este foame?

— Suntem lihniți, a spus Karen. Știi ce-am mâncat la micul dejun? Doar pâine prăjită. Pâine prăjită și suc de portocale. Aș fi vrut să mănânc Pop-Tarts, dar mami a spus că nu am voie, pentru că aia nu e mâncare. Dar uneori tati ne lasă să mâncăm din alea. El ne lasă, dar mami nu. Nu-i așa că-i o prostie? Mie chiar mi se pare o prostie.

— Ție ți-e foame, Andrew? am întrebat.

— Mda.

— Ei bine, haide să mănânci ceva de prânz atunci.

Ne-am dus până la intrarea în casa lui Watson, și primul lucru pe care l-am văzut nu a fost holul uriaș și minunat, și nici copacul care creștea în mijlocul livingului, și nici candelabrul strălucitor, nici geamurile cu vitralii, ci o creatură grasă, care nu putea să fie decât Boo-Boo.

Desigur, el trebuia să fie.

— Salut, Boopa-de-Boo, a strigat Karen, luându-l în brațe. Acesta este Boo-Boo, mi-a spus ea. Este motanul lui tati. Are o vârstă înaintată. Tata îl are dinainte să o cunoască pe mama.

Știai că a fost vrăjit de două ori de către o *vrăjitoare*? Ea locuiește în vecini, în casa aceea înspăimântătoare.

Am suspinat din nou. Avea să fie o zi lungă.

— Haideți să mâncăm de prânz, am spus.

În bucătărie, Karen m-a ajutat să găsesc cele necesare pentru sandvișuri, și apoi am tăiat niște felii de mere și niște bețișoare de morcovi și ne-am turnat câte un pahar de lapte.

— Mniam-mniam, a spus Karen. Cel mai mniam! Ești o bonă cumsecade. Ne faci mâncare bună.

— Mda, a spus Andrew.

Karen a luat câteva înghițituri de sandviș, apoi, brusc, s-a uitat la mine foarte serioasă, cu ochii ei mari și căprui înecați în lacrimi.

— Mămica noastră este bine? m-a întrebat.

— Ah, *bineînțeles,* i-am răspuns. O fractură de gleznă nu e ceva grav. Va trebui să i se pună piciorul în ghips și va merge în cârje o vreme, dar în câteva săptămâni se va simți mai bine. E amuzant să porți ghips. Toată lumea se semnează pe el și face desene.

— Ai avut vreodată ghips? m-a întrebat Karen.

— Vara trecută, i-am răspuns. Mi-am fracturat glezna, exact ca mămica ta.

— Cum ți s-a întâmplat?

— Mă plimbam cu câinele nostru, Louie, și…

— Aveți un câine? Pot să-l văd și eu cândva? m-a întrerupt Karen, ștergându-și mustața de lapte.

— Bănuiesc că da, i-am răspuns. Cum ziceam, am ieșit cu Louie la o plimbare, doar că eu mergeam cu bicicleta. Louie era prins în lesă și alerga pe lângă mine. Am ajuns la un copac, Louie a luat-o într-o direcție, eu m-am dus în cealaltă direcție, lesa s-a înfășurat în jurul copacului, și vup! am zburat de pe bicicletă.

Karen a chicotit. Andrew, foarte solemn, a reușit să afișeze un zâmbet timid. Începea să-mi vină inima la loc. Mary Anne avea dreptate. Karen și Andrew nu erau chiar răi – luând în considerare faptul că Watson era tatăl lor.

— Așa mi-am fracturat glezna. Și a trebuit să port ghips timp de șase săptămâni. Nu am putut să merg la înot toată vara.

— Îh, nașpa! a exclamat Karen.

— Naspa! a imitat-o Andrew. Era o schimbare majoră de la „mda”. S-a apucat din nou să mănânce, și mânca încet, fără să se murdărească. Lua o mușcătură, mesteca, mesteca, mesteca, mesteca, mesteca, mesteca, mesteca, înghițea, se ștergea la guriță și apoi mai lua o înghițitură.

Și Karen a mâncat în liniște o vreme, dar eu mi-am dat seama că se gândea la ceva. În cele din urmă și-a pus rămășițele de sandviș pe farfurie și mi-a spus:

— Tu ești Kristy, nu?

— Așa e, i-am răspuns.

— Mama ta este Edie Thomas?

— Așa e.

Copila era isteață.

— Tatăl meu mi-a spus că o iubește pe mama ta.

— Probabil că da, am spus stânjenită. Și mi-am dat seama că și Karen era stânjenită puțin.

— Dacă ei se căsătoresc, mama ta va deveni și mama mea.

— Mămică vitregă, vreau să spun, adică mama ta vitregă, am corectat-o eu. Și ia ghici! Eu voi fi sora ta vitregă. Și a ta, Andrew.

— Mda, a fost de acord Andrew.

Karen a căzut puțin pe gânduri.

— Ar fi super, a spus ea într-un sfârșit. Și apoi a adăugat: Îți place că părinții tăi au divorțat, Kristy?

— Nu în mod deosebit, i-am răspuns.

— Cum așa?

— Pentru că nu îmi văd niciodată tatăl. S-a mutat în California. Asta e foarte departe.

— Oh! a spus Karen. Nici nouă nu ne place să fim divorțați, dar cel puțin apucăm să-l vedem destul de des pe tata.

— Știu, am spus eu sec. Doamne, știam cât de des îl vedeau. Watson era tatăl divorțat perfect.

— Mămica noastră se mărită din nou.

— Știu.

— Dar noi nu vrem, nu-i așa, Andrew?

— Mda.

— Nu vreți? am spus.

— Nu. Mama spune că, vai, ce norocoși suntem că vom avea doi tați, și poate într-o zi doi tați și două mămici. Dar noi nu-i vrem decât pe mămica noastră și pe tati într-o singură casă.

— Știu ce vrei să zici.

Karen avea dreptate.

Dintr-odată, mi-am dat seama că se auzeau niște smiorcăieli lângă mine. Andrew plângea printre cojile de la pâine. Karen a sărit în picioare și a fugit în jurul mesei ca să-și îmbrățișeze fratele.

— Iartă-mă, Andrew, a spus ea, iartă-mă!

— Ce s-a întâmplat? am întrebat neliniștită.

— Nu îi place să audă chestii legate de mămici și tătici. Nu ar fi trebuit să vorbesc despre asta așa de mult.

— Of, i-am șters lacrimile lui Andrew cu șervețelul meu. Copii, ce ziceți de ceva special? Înghețată la desert!

— La *prânz*? a întrebat Karen neîncrezătoare.

— Desigur, i-am spus deschizând ușa frigiderului în speranța că voi găsi înghețată înăuntru. Din fericire era o cutie de un kilogram plină cu prăjituri și înghețată.

— Copiii părinților divorțați sunt copii speciali. Ce zici de asta, Andrew?

În ochii lui Andrew s-a ivit o scânteie.

— OK, a pufnit el. Așa e bine.

— E-n ordine! am spus eu ciufulindu-i părul.

Am pus trei castronașe de înghețată și de prăjituri pe masă și apoi am mâncat fericiți.

Karen nici nu mai putea să vorbească de bucurie. În timp ce sorbeam ultimele picături, Boo-Boo a pășit agale în bucătărie. Karen a sărit în picioare și a fugit la ușa din spate.

— Așteaptă, i-am strigat. Karen, nu-l lăsa să iasă, bine?

— Dar vrea să iasă. Are voie.

— Doamna Porter este acasă? am întrebat.

Karen s-a îndepărtat de ușa de la intrare.

— Ăăă… nu știu.

— Poate că-i mai bine să-l ținem în casă. Măcar până se întoarce tatăl tău, bine?

— Da, a spus Karen. E o idee bună.

— Dar *noi* putem să ieșim, nu?

Mi s-a părut în regulă să ieșim, atâta timp cât nu ne apropiam de grădina doamnei Porter.

— Pentru că toți copiii divorțați sunt deosebiți, a spus Andrew.

— Ai priceput, i-am spus.

Andrew a chicotit.

— Ai priceput? Ce amuzant!

Andrew, Karen și cu mine ne-am jucat de-a v-ați ascunselea până când a venit vremea ca Andrew să meargă la culcare. Apoi eu și Karen ne-am dus afară pe verandă și am citit *Micul remorcher*, și *Ziua în care a nins,* și *Povestea doamnei Tiggy-Winkle.* Tocmai ajunseserăm la mijlocul cărții *Micul motor care ar putea fi*[7] când a ajuns Watson acasă.

— Cum se simte? l-am întrebat.

Nu prea eram sigură cum să-i spun fostei lui soții. Nici măcar nu îi știam numele.

— A ajuns acasă și stă pe picioarele ei, mi-a răspuns. Sau, cel puțin, pe un picior. Se simte bine. Dar voi, copii, veți sta cu mine în restul weekendului, ca mami să se poată odihni, bine?

— Suuper! a exclamat Karen.

— Cum v-ați înțeles astăzi? s-a interesat Watson.

— Bine, i-am spus.

Brusc, m-am simțit intimidată.

— Tati, îmi place de Kristy, a anunțat Karen. Nu mă supăr dacă va fi sora noastră vitregă.

Watson a zâmbit, dar eu m-am înroșit.

— Păi, mă bucur că totul a decurs așa de bine, a spus.

— Acum trebuie să mergi acasă? m-a întrebat Karen.

— Păi, nu va putea să plece acasă dacă Andrew doarme. A adormit?

— S-a dus la culcare cam de vreo oră, i-am spus, uitându-mă la ceas.

— Hm, a spus Watson. Nu prea vreau să-l trezesc. Vrei să o suni pe mama ta să vină să te ia?

— Mai bine nu, am răspuns. Probabil că nu vrea să-l lase singur pe David Michael.

— Nu te deranjează să mai stai? Andrew nu va dormi mai mult de o jumătate de oră sau așa ceva.

— Nu mă deranjează.

Și într-adevăr nu m-a deranjat. În timp ce așteptam ca Andrew să se trezească, Watson a jucat dame pe rând cu mine și cu Karen. El a câștigat toate partidele. Eu m-am bucurat, pentru că dacă m-ar fi *lăsat* să câștig, ar fi dovedit că încearcă din răsputeri să ne facă să ne simțim ca o mare familie fericită.

---

[7] Cărți ilustrate scrise de Hardie Gramtky, de Ezra Jack Keats și de Beatrix Potter; *The Little Engine That Could* de Watty Piper (n. red.).

Mai târziu, în timp ce Watson mă conducea acasă, Karen mi-a spus:

— Kristy, acum mi-aș dori să fii sora noastră vitregă.

— Ei bine, i-am spus, ce-ai zice dacă aș fi bona ta, în schimb?

— E bine și așa, a declarat Karen.

— Mda, e bine, a spus Andrew.

M-am uitat la Watson. Și el mă privea pe furiș. Ne-am zâmbit reciproc.

În noaptea aceea, după ce l-a culcat pe David Michael, mama a venit în camera mea. Eu tocmai îmi notam impresii de peste zi în jurnalul Clubului Bonelor.

— Deci, mi-a spus ea. Acum că avem un răgaz doar pentru noi, spune-mi cum a mers treaba la familia Watson. Îmi pare rău că ți-am pus atâtea în cârcă astăzi, dar sper că totul a decurs cât se poate de bine.

Eram bucuroasă că n-am auzit-o pe mama zicând: „Ți-am spus eu”.

— Totul a decurs bine, i-am spus. Andrew și Karen sunt drăguți. Andrew abia scoate o vorbă. Karen spune că divorțul îl supără.

— Sigur că îl supără, a aprobat mama, dar mai e și faptul că are în preajmă pe cineva care vorbește mai mult decât el – pe sora lui. Aproape că nu este *nevoie* să mai zică ceva.

— Karen e, fără îndoială, o mare vorbăreață! am fost eu de acord. Cred că e foarte isteață.

— Este. Acum a început grădinița, și educatoarea ei se gândește serios să o înscrie în clasa întâi după Crăciun.

— Uau!

— Kristy, ai vrea să mai stai cu copiii lui Watson și altă dată, dacă va fi nevoie?

— Deja i-am spus lui Karen că nu pot să fiu sora ei vitregă încă, dar aș putea să fiu bona ei.

Mama mi s-a părut îndeajuns de mulțumită.

— Mami? Ce se va întâmpla atunci când tu și Watson vă veți căsători? Adică, *dacă* vă căsătoriți. Andrew și Karen vor veni să stea cu noi? Va trebui să locuim cu toții în casa lui Watson? Este atât de mare!

— Te deranjează că lucrurile nu sunt definitive?

— Da, mi-ar plăcea să știu ce se va întâmpla.

— Din păcate, nu-ți pot spune nimic cert, draga mea.

— Îmi poți spune ceva *incert?*

Mama mi-a zâmbit.

— Păi, în primul rând, înțelegerea dintre Watson și soția lui cu privire la îngrijirea copiilor nu cred că se va schimba. Deci oriunde am locui, Andrew și Karen nu vor veni să stea cu noi. Vor trece doar să ne viziteze. Dar în momentul ăsta pare posibil să ne mutăm la Watson, doar pentru că acolo este mai mult spațiu.

— Dar nu vreau să mă mut!

— Kristy, am spus că este posibil.

— Bine.

— E timpul să te culci acum. Noapte bună, draga mea.

— Noapte bună, mamă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Luni, la următoarea întâlnire a Clubului Bonelor, toată lumea pare să fi revenit la normal. Și multe dintre noi aveam vești.

— Ia ghiciți! a spus Mary Anne între două apeluri telefonice.

— Ce? am întrebat în cor eu, Claudia și Stacey.

— Tata și cu mine abia dacă ne-am vorbit sâmbătă, dar duminică am decis să încerc să mă înțeleg rațional cu el cu privire la banii pe care îi câștig, deoarece m-am gândit că nu am nimic de pierdut. I-am spus că voi câștiga mulți bani prin intermediul Clubului Bonelor și l-am întrebat dacă aș putea să îmi cheltuiesc jumătate din ei așa cum vreau – *dacă* promit să depun cealaltă jumătate din sumă la bancă. Și el a spus da! Deci, dacă facem petrecerea, voi putea să vin!

— Minunat! am strigat. Hei, asta e minunat! Chiar l-ai înfruntat pe tatăl tău.

— Mda... Mary Anne a părut puțin stânjenită, dar eu știam că era mândră de ea.

— Am și eu niște vești bune, a spus Claudia. Mi-am făcut aproape toate temele și am primit nota 7 pentru cele zece probleme de matematică. Și aseară am purtat o discuție cu părinții *mei.* Le-am spus că eu nu sunt Janine, și ei mi-au zis că știu. Apoi mi-au zis că trebuie să-mi rezerv timp pentru teme în fiecare zi. La început am crezut că tata voia să spună că nu mai am voie să fiu babysitter, în schimb, el m-a anunțat că e de acord să fiu bonă o oră și un pic după cină, și că, împreună cu mama și Janine, mă va ajuta. Asta îmi înjumătățește timpul petrecut la televizor, dar prefer să renunț la el decât la pictură, sau la slujba de bonă și la clubul nostru.

Claudia și-a băgat mâna sub saltea și a scos câteva bețișoare de lemn dulce, pe care le-am dat din mână în mână. Bineînțeles, Stacey a refuzat.

— Păi, asta e bine, a spus Mary Anne. Sunt mândră de noi. Tu nu ești, Claudia?

— Ba da, a răspuns Claudia.

Eu voiam să le dau veștile bune despre timpul petrecut ca bonă cu copiii lui Watson, dar eram mai curioasă să aflu despre Stacey și motivul pentru care a făcut ce-a făcut.

— Deci, Stacey, i-am spus pe un ton vesel. Cum a fost weekendul tău? Cum a fost la New York?

— Oh, foarte frumos. Am mers la cumpărături la Bloomingdale și mi-am cumpărat asta.

Ne-a arătat pantalonii de lână în carouri pe care îi purta și pe care îi avea prinși cu niște bretele roșii.

— Am și o pălărie asortată.

— Frumos! i-am spus. Și ce mai fac prietenii tăi?

— Bine.

Stacey trăgea de o scamă de pe pantaloni, atentă să se ferească de privirile noastre.

— Trebuie să fi fost super să petreci așa mult timp alături de ei!

— Îhm.

— Știi, mi s-a întâmplat cel mai straniu lucru sâmbătă dimineața, am început eu.

De obicei nu pot să mă abțin și ardeam de nerăbdare să le spun ce știam. Nimic nu putea să-mi stea în cale, în ciuda faptului că, oarecum, Claudia îmi transmitea din priviri un mesaj telegrafic urgent. „Taci din gură”, parcă îmi spunea. „Nu face asta!” Dar deja era prea târziu, chiar dacă știam că urma să isc probleme. Chiar dacă știam că prietena noastră, Claudia, încă ne considera pe mine și pe Mary Anne niște copii, iar pe Stacey o sofisticată, și astfel urma să o apere pe Stacey, indiferent ce ar fi pus la cale.

— Mary Anne te-a văzut venind acasă cu părinții sâmbătă, i-am spus. Cum ai convins-o pe mama ta să ne spună că ai rămas la New York?

Stacey și-a ridicat brusc capul, străfulgerându-ne cu privirea. Parcă îi venea să ne ucidă pe Mary Anne sau pe mine, sau poate chiar pe amândouă.

— O acuzi pe mama că minte? a strigat.

M-am gândit o clipă.

— Bănuiesc că da.

Stacey s-a ridicat în picioare, cu mâinile în șold.

— Kristy… ești… ești…

Vedeți voi, treaba e că, dacă Stacey și-ar fi dorit o cale de scăpare, fix atunci ar fi fost momentul. Ar fi putut să dea vina pe mama ei, spunând că a pedepsit-o tot weekendul ăla, sau ceva de genul, și ce groaznici sunt părinții! Dar ea nu a făcut asta. Ea pur și simplu a luat foc. Și nu ne-a dat niciun motiv pentru care ea și mama ei ar fi mințit, ceea ce, Mary Anne mi-a spus după aceea între patru ochi, nu a făcut decât să-mi dovedească faptul că Stacey, împreună cu mama ei, uneltiseră ceva.

Oricum, Stacey stătea în camera Claudiei, uitându-se fioros la mine.

— Nu pot să cred c-ai spus una ca asta, Kristy! Ești așa un copil!

— Ești lipsită de tact, a adăugat Claudia, sărind imediat în apărarea lui Stacey, după cum prevăzusem.

Mary Anne n-a scos o vorbă. Urăște certurile.

— Ei bine, cum crezi că mă simt eu, știind că m-ai mințit? am strigat. Vorbind despre tact, comportamentul tău m-a făcut să mă simt ca un copil.

— Tu *ești* un copil! mi-a spus Claudia. Uită-te cum ești îmbrăcată!

M-am uitat.

— Ce nu-i în regulă cu felul în care mă îmbrac?

— Pe bune, Kristy? Un pulover cu fulgi și cu un om de zăpadă pe el? Arăți ca un copil de patru ani!

— Ei bine, *tu porți* cleme cu oițe în păr! i-am strigat eu. Te crezi adultă?

— Oițele, m-a informat cu voce șovăitoare, sunt la modă acum.

— Cui îi pasă? Totul este la modă la un moment dat! La început au fost broaștele, apoi porcii, iar acum sunt oile. Poate săptămâna viitoare vor fi oamenii de zăpadă. Și cum te aștepți ca eu să fiu mereu la curent cu toate chestiile astea? Nu am timp de așa ceva!

— Asta pentru că tu și Mary Anne sunteți prea ocupate să vă jucați cu păpușile.

— *Cu păpușile*? am strigat. (Mary Anne arăta de parcă tocmai ar fi fost pălmuită. Știam că era pe punctul de-a izbucni în plâns, și asta m-a înfuriat și mai tare.) *Noi nu ne jucăm cu păpușile*!

Adevărul e, de fapt, că noi tocmai renunțaserăm la ele în vara aceea.

Atunci, în mod surprinzător, Mary Anne a luat cuvântul:

— Claudia, Kristy nu a avut intenția să o supere pe Stacey.

Bărbia lui Mary Anne tremura. Lacrimile i se adunaseră în ochi și erau pe punctul de a se revărsa.

— Nu a vrut să o supere! Ea a făcut-o pe mama ei mincinoasă.

Lui Mary Anne lacrimile i s-au prelins pe obraji.

— Vai, ce plângăcioasă! a spus Claudia, dar mi-am dat seama că se simțea prost.

Dintr-odată s-a auzit o bătaie în ușă.

— *Ce-i*? a strigat Claudia.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit. Eram îngrozită la gândul că va apărea Janine, cu vreun comentariu stupid de genul „nu există cuvântul «plângăcios»”.

Dar cea care și-a vârât capul pe ușă era Mimi.

— Scuzați-mă, fetelor! ne-a spus bunica Claudiei cu o voce blândă, cu un ușor accent, dar ce se petrece aici? Vă aud de jos cum strigați. Ce s-a întâmplat și cum v-aș putea ajuta?

Am tăcut toate. Eu m-am simțit ușor rușinată.

— Îmi pare rău, Mimi, a spus Claudia.

Ne ridicaserăm toate în picioare mai devreme, gata să ne sfâșiem între noi, iar acum ne găsiserăm fiecare un loc unde să ne așezăm.

— Vă simțiți bine, fetelor? Pot să vă ajut? ne-a întrebat Mimi din nou.

— Nu, mulțumesc, a spus Claudia cu o voce spășită. N-am vrut să vorbim așa de tare.

— În regulă. Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți în bucătărie. Claudia, prietenele tale trebuie să plece în cincisprezece minute.

— Bine.

Mimi a ieșit în vârful picioarelor și a închis încet ușa în urma ei. M-am uitat la toate patru și am observat că stăteam într-o poziție ca de luptă: Mary Anne era pe jos lângă mine, Claudia și Stacey stăteau una lângă alta pe pat. Parcă am fi fost pregătite de o competiție.

Chiar atunci a sunat telefonul.

— Răspund eu! am spus toate la unison și am sărit înspre telefon, care mai de care mai hotărâtă să ridice receptorul. Stacey și cu mine am ajuns primele și am pus amândouă odată

mâna pe el. A fost o adevărată luptă între noi și am smucit telefonul de colo-colo, până când i l-am smuls lui Stacey din mână.

— Clubul Bonelor, am răspuns cu o voce răgușită. Da?... Da? Era un client nou. Avea nevoie de o bonă pentru joi după-amiază, care să stea cu fiica lui de șapte ani. Am notat toate informațiile și i-am spus că revin cu un telefon în cinci minute.

— Ei bine? m-a întrebat Claudia după ce am pus receptorul în furcă.

Stacey era atât de furioasă, încât se făcuse roșie la față. Fără glumă. Nici măcar nu mai putea să vorbească.

— Care dintre voi e liberă joi după-amiază? le-am întrebat. E vorba despre o fetiță de șapte ani, Charlotte Johanssen, de pe Kimball Street.

— Eu sunt liberă, a răspuns Claudia.

— Și eu! a reușit să îngaime Stacey printre dinții încleștați.

— Și eu, a adăugat timid Mary Anne.

— Și eu, am spus.

Ne-am uitat una la alta.

— Ei bine, cum facem? s-a interesat Stacey.

— Mda, a rostit Claudia mijindu-și ochii. Cine a venit de fapt cu ideea asta tâmpită cu clubul? Patru persoane care își doresc aceeași slujbă. O tâmpenie!

— De vreme ce clubul a fost ideea *mea* tâmpită, i-am retezat-o, *eu* voi accepta această cerere tâmpită.

Zis și făcut.

După ce am lăsat receptorul jos pentru a doua oară, i-am spus lui Mary Anne:

— Haide să mergem. Mi-am dat seama că nu suntem binevenite *aici.*

Claudia părea să se fi înmuiat puțit.

— Kristy... a spus ea ezitând.

— Las-o baltă! Nu vorbesc cu tine acum.

Mary Anne și cu mine am plecat din casă fără să ne sinchisim să ne luăm la revedere de la Mimi. Mary Anne plângea din nou. A fost cât pe ce să îi spun ceva nasol și ei, dar apoi mi-am dat seama că, dacă aș fi făcut asta, situația s-ar fi schimbat, și ar fi fost trei contra unu, ceea ce în mod cert era mai rău decât doi contra doi.

— Nu plânge, i-am spus într-un final.

— Îmi pare rău, doar că nu îmi place să mă cert, atâta tot.

— Nici mie, dar ne vom împăca în curând.

— Bănuiesc că da.

— Eu sunt sigură. Clubul ne va ține unite, nu?

— Așa e, a aprobat Mary Anne, dar nici ea nu părea să fie prea convinsă, și nici eu nu mai eram atât de sigură.

Chiar dacă mă îngrijoram din cauza certei noastre și îmi părea rău, eram convinsă că totul se va rezolva destul de repede. Dar, la scurt timp după aceea, în cursul serii, am auzit niște vești atât de surprinzătoare, încât am uitat complet de ceartă.

Mama și Watson fuseseră în oraș la cină, iar frații mei împreună cu mine ne terminaserăm temele și stăteam la masa din bucătărie, jucând Monopoly. Ei bine, Charlie, Sam și cu mine jucam Monopoly. David Michael, care își revenise complet după enterocolita lui, era absorbit de un atac feroce în stil G.I. Joe asupra unei armate feroce reprezentate de o cutie de Kleenex. Sam tocmai cumpărase toate căile ferate și ne curăța pe mine și Charlie de pe tablă, când s-a deschis ușa din spate și mama cu Watson au intrat în casă. Nu ne așteptam să se întoarcă atât de repede.

— Surpriză! a exclamat mama intrând în bucătărie. Watson a aruncat o mână de confetti pe ea.

Frații mei și cu mine am zâmbit.

— Ce se petrece? i-a întrebat Charlie.

Mama și Watson s-au uitat unul la altul, cu ochii strălucind.

Aveam un presentiment ciudat în stomac.

— Spune-le tu! a îndemnat-o Watson.

Mama s-a întors către noi. Radia.

— Am fost de acord să ne logodim, a anunțat ea.

„Deja?”

Mama a ridicat mâna stângă. Pe degetul inelar avea un inel cu diamant de dimensiunea unui bolțar.

— Uau! am exclamat fără să mă pot abține.

Ne-am bulucit în jurul inelului.

— E frumos, a spus David Michael.

— Asta înseamnă că Watson va fi tatăl vostru vitreg, i-a spus mama.

— Da, da, da!

David Michael sărea în sus de bucurie.

Sam a îmbrățișat-o pe mama, și Charlie a dat noroc cu Watson. Eu am rămas pe loc, neclintită. Nu eram supărată, dar nici fericită nu eram. În minte mi se învârteau o grămadă de idei. În cele din urmă, am pus o singură întrebare:

— Și când va fi nunta?

— Oh, poate peste câteva luni, a răspuns mama.

Am suspinat. Asta într-adevăr era o ușurare!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Joi, Mary Anne și cu mine le-am evitat pe Claudia și pe Stacey la școală până aproape de sfârșitul zilei. Apoi am strâns din dinți și mi-am făcut curaj să o întreb pe Claudia dacă voia să ținem o ședință a Clubului Bonelor a doua zi, ca de obicei. A spus că e de acord.

În seara aceea, în schimb, mama și frații mei s-au dus acasă la Watson, la cină. Andrew și Karen erau și ei acasă. Watson avea grijă de ei mai des ca de obicei de când mama lor își fracturase glezna.

Karen era într-o formă de zile mari. Îi plăcea să aibă companie și își petrecea mult timp încercând să sudeze toate relațiile.

— Dacă tăticul meu și mămica ta se căsătoresc... a început să-mi spună ea mie, sărind de pe un picior pe altul, în timp ce, în camera de zi, Watson îi îmbia pe toți cu un platou de chipsuri cu sos de ceapă.

— *Când* ne vom căsători, a întrerupt-o Watson.

— Bine, *când* vă veți căsători, Kristy, tu vei fi sora mea vitregă, și tu, Charlie, vei fi fratele meu mai mare... Apropo, câți ani ai?

— Ghicește! i-a răspuns Charlie.

— Treizeci și cinci?

Asta l-a atins exact în inimă pe Charlie.

— Treizeci și *cinci*! Asta practic este mai mult decât...

— Ai grijă ce spui, tinere, l-a avertizat mama. Dacă treizeci și cinci înseamnă că ești bătrân, atunci eu ar trebui să îmi cumpăr Geritol sau pastă de fixare a protezei.

Toată lumea a izbucnit în râs.

— Douăzeci și nouă? și-a dat din nou cu presupusul Karen.

— Nu! a exclamat Charlie. Am șaisprezece!

Karen s-a holbat la el.

— Bine, a spus ea în cele din urmă. Apoi s-a întors către Sam și a adăugat: Și tu o să fii cel de-al doilea frate vitreg pentru mine.

— Mda, și știi câți ani am? O sută doisprezece.

Am chicotit, la fel și Karen.

— Și tu vei fi ultimul meu frate vitreg, i-a spus ea lui David Michael. (Bine că n-a spus „fratele meu vitreg cel mai mic”.)

— Știi câți ani am eu? a întrebat-o el.

Speram ca ea să estimeze mai bine vârsta copiilor mici, pentru că David Michael era foarte sensibil în privința asta. Se enervează când ceilalți cred că are mai puțin de șase ani.

— Opt?

Am răsuflat ușurată. David Michael radia de fericire.

— Vrei să-mi vezi camera? l-a întrebat Karen.

— Desigur!

David Michael și Karen au fugit pe scări în sus, cu Andrew pe urmele lor.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și mi-am plimbat privirea prin living. Pe jos nu erau decât niște covorașe, printre care se vedea parchetul lustruit. Într-un colț al camerei se afla un mic copăcel în ghiveci de bronz. În capătul camerei era un șemineu imens. În partea opusă se afla un strălucitor pian cu coadă. Am decis atunci că îmi plăcea camera. Am decis că m-aș fi putut obișnui cu ea, dacă aș fi fost nevoită.

Cina a fost amuzantă. Watson a pregătit fondue. A pus o oală mare și fierbinte cu brânză topită în mijlocul mesei. Apoi ne-a dat fiecăruia câte o furculiță lungă și o farfurie cu bucăți de pâine franțuzească. Trebuia să înfigi pâinea în furculiță, să o treci prin brânză și să o mănânci. Watson a inventat chiar și o regulă. Dacă îți cădea bucățica de pâine în brânză, trebuia să-l pupi pe cel care stătea în dreapta ta.

— Îhhh! Bleah! a exclamat David Michael.

Apoi toată lumea a început să facă reguli.

— Dacă pătezi fața de masă cu brânză, a spus Charlie, atunci nu ai voie să mănânci timp de două minute.

— Dacă dai jos pâinea de pe furculița altcuiva, atunci vei deveni sclavul lui în acea seară, am spus eu.

Toată lumea a devenit foarte grijulie după aceea.

Și atunci s-a întâmplat! Tocmai îmi vâram furculița în oală, când pâinea a căzut în brânza topită. Și ia ghiciți cine stătea în dreapta mea! Watson.

Nici măcar nu puteam să-mi ridic privirea. Speram ca nimeni să nu fi observat ce se întâmplase.

Dar *toți* văzuseră.

— Oo-ohhh, Kristy! m-a tachinat Sam.

— Pupă-l pe tati, pupă-l pe tati! a strigat Karen.

M-am uitat la mama, care mă privea. Pun pariu că s-a gândit că nu o voi face, ba din contră, că voi face o scenă. Ei bine, am să-i arăt eu!

M-am aplecat și i-am dat un pupic pe obraz, care a fost atât de rapid, încât nici nu ar fi avut timp să observe, și mi-am văzut mai departe de cină.

Mai târziu, când strângeam prin bucătărie, am început să mă simt puțin vinovată. Vreau să spun că aș fi putut să fiu mai drăguță când i-am dat pupicul. Așadar m-am strecurat în cameră, am căutat o foaie de hârtie și i-am scris lui Watson următorul bilețel:

Dragă Watson,

Data viitoare când ai nevoie de o bonă pentru Andrew și Karen, te rog să mă suni pe mine prima. Aș fi bucuroasă să accept să stau cu ei.

Cu sinceritate,

Kristy

P.S. A fost amuzant acel fondue.

P.P.S. Îmi place casa ta.

P.P.P.S. Dacă tu și mama vreți să vă căsătoriți, eu nu am nimic împotrivă.

A fost cât pe ce să scriu „Cu dragoste, Kristy”, dar nu voiam să devin prea siropoasă, deci nu am mai adăugat nimic altceva. Am prins biletul cu scotch pe oglinda din baia lui Watson.

∴

A doua zi, Mary Anne și cu mine ne-am dus la Claudia acasă pentru întâlnirea clubului. Am mers împreună, de parcă am fi fost mai protejate așa. Când am ajuns în camera Claudiei, am găsit-o discutând cu Stacey. În momentul în care am intrat, discuția dintre ele a încetat. Tăcere.

După un răgaz destul de lung, Claudia ne-a spus:

— Îmi pare rău că am fost așa de răutăcioasă. Îmi pare rău că am strigat.

Se uita doar la Mary Anne, nu și la mine.

— E în regulă, i-a răspuns Mary Anne.

— Și mie îmi pare rău că am mințit, a adăugat Stacey.

— Claudia, îți pare rău doar pentru că ai făcut-o pe Mary Anne să plângă, sau îți pare rău și pentru că ai strigat la *mine*? am întrebat-o.

Claudia a oftat.

— Kristy, îmi pare rău că mi-am ieșit din fire. Sincer. Nu aveam niciun motiv să țip la tine, și nici la Mary Anne, dar *tu* m-ai înfuriat.

— Cum adică?

— Știi tu cum.

Mi-am lăsat privirea în pământ.

— Pentru că m-am băgat în treburile altcuiva și pentru că am spus prea multe?

— Da! Ei bine, eu *într-adevăr* am mințit, a declarat Stacey.

— Dar minciuna ta n-a făcut niciun rău nimănui, i-a spus Claudia. Cel puțin nu din câte știu eu. Și sigur ai avut un motiv foarte bun ca să minți, mai ales din moment ce mama ta te-a acoperit. Oricare ar fi fost motivul, Kristy nu ar fi trebuit să te acuze în felul ăla. A fost efectiv nepoliticos. Tu ești prietena mea, și nu vreau să te rănească nimeni.

— Dar și eu sunt prietena ta, i-am spus.

— Așa este, a fost de acord Claudia. Și nu-mi place atunci când prietenii mei sunt nepoliticoși. Dacă nu ai fi prietena mea, nici nu m-aș sinchisi să-ți spun toate astea. Dacă nu ai fi prietena mea, nici măcar n-ai merita să mă supăr pe tine.

Am stat puțin să cumpănesc.

— Am doar un lucru de spus legat de minciună. Nu îmi place să fiu mințită. Nu suport și am dreptul să-mi spun punctul de vedere.

Aveam sentimentul că nu vom da de capăt dilemei legate de minciuna lui Stacey, și asta mă deranja. Dar era vremea să ștergem cu buretele cele întâmplate.

— Mai vreau să zic ceva. Chiar voi încerca să fiu mai atentă la ce spun, de-acum înainte. Vorbesc serios. Ceea ce îmi iese pe gură mă bagă mereu în necaz. Întrebați-o pe mama.

— Întrebați pe oricine, a spus Claudia.

Am chicotit toate.

— Odată, imediat după ce bunica se întorsese de la coafor, am întrebat-o de ce și-a vopsit părul violet. Și atunci chiar am dat de necaz!

— Odată, eu am plâns în fața întregii clase, a recunoscut Mary Anne.

— Oh, ce jenant pentru un copil mic! a spus Stacey cu un aer atotștiutor.

— Copil mic zici? Asta s-a întâmplat săptămâna trecută.

Alte chicote.

Apoi a sunat telefonul și ne-am apucat de treabă.

La ora șase am exclamat:

— Am o idee super! Acum că ne-am rezolvat toate problemele, cred că ar trebui să încercăm să ținem petrecerea aia cu pizza. Stace, *chiar* nu ar trebui să-ți faci griji pentru silueta ta. Putem să-ți comandăm salată, dacă nu vrei să mănânci pizza. Fac salate foarte bune acolo.

— Bine, mi-a spus ea încet.

— Și m-am gândit să ținem petrecerea acasă la noi, am continuat, gândindu-mă la Stacey și la Sam.

Ochii lui Stacey s-au aprins de bucurie.

— *Biii*-ne! Voi veni negreșit!

— Sâmbătă este OK pentru toată lumea? am întrebat.

Am stabilit să o ținem sâmbătă la ora cinci. Planul meu ascuns era că poate voi reuși să o conving pe mama să facem o petrecere în pijamale, și ora cinci părea chiar potrivită, pentru ca fetele să doarmă la noi.

∴

Mama s-a lăsat foarte ușor convinsă de ideea mea. Ei îi plăcea Clubul Bonelor.

— La urma urmelor, mi-a mărturisit, clubul v-a apropiat pe tine și pe Watson.

Am dat din cap aprobator.

— Clubul ne-a ajutat pe noi toți. A ajutat-o pe Stacey să-și facă prieteni. Cred că a ajutat-o și pe Mary Anne să îi țină piept tatălui ei. Și i-a demonstrat Claudiei că se pricepe și la altceva în afară de pictură, chiar dacă nu e un geniu, ca Janine.

Eu eram foarte mulțumită de clubul meu și eram fericită că și mamei îi plăcea ideea.

Sâmbătă la ora cinci, Mary Anne, Claudia și Stacey au venit acasă la noi și a început fantastica noastră petrecere în pijamale și cu pizza. Am mâncat pe nerăsuflate până ce n-am mai putut. Adică am mâncat eu, Claudia și Mary Anne. Stacey a servit o

porție de salată și un măr, iar în seara aceea, mai târziu, a băut o cola dietetică și chiar ni s-a alăturat și a mâncat popcorn.

La ora unsprezece ne-am luat pijamalele și ne-am întins sacii de dormit pe jos în dormitor. Stacey purta o cămașă de noapte superbă, cu auriu și cu imaginea orizontului din New York.

— Mamă, ce norocoasă ești c-ai locuit la New York și că te-ai plimbat atât de mult tot timpul! Eu am fost acolo doar de două ori, i-a spus Mary Anne.

Stacey și-a împreunat degetele de la mâini, a închis ochii pentru o clipă, apoi i-a deschis și a spus:

— Fetelor, trebuie să vă mărturisesc ceva.

— Ce? am întrebat eu nerăbdătoare. Mi se părea că urma să auzim o dezvăluire importantă.

Claudia mi-a aruncat o privire prin care mă avertiza să fiu atentă ce zic.

Mi-am închis gura.

— Am un secret, a început Stacey să povestească.

Ce-aș fi vrut să strig: „Știam eu! Știam că ne ascunzi ceva!”

— Știți că sunt la dietă, nu? Ei bine, nu este doar o dietă oarecare. Și știți de acele călătorii pe care le fac la New York? Ele nu sunt simple vizite la niște prieteni. Trebuie să merg acolo la un doctor. Uneori, sunt obligată să rămân la spital peste noapte.

Claudia și Mary Anne au părut șocate.

— Oh, Stace! am spus cu voce blândă. Știam eu! Suferi de anorexie, nu? De aceea ai regimul ăsta.

— Anorexie? Nu.

„Nu?”

— Am… am diabet. L-am descoperit anul trecut.

Mary Anne a făcut ochii mari.

— Vai, săraca Stacey! a spus Claudia, dându-i o îmbrățișare stângace.

— Diabet? *Asta*-i tot? am întrebat.

— Cum adică „asta-i *tot?* a sărit Stacey. Ce vrei să spui?

— Adică… voiam să spun… de ce nu ne-ai zis dinainte? Vărul meu Robin are diabet. Asta înseamnă că ai o problemă cu zahărul. Corpul tău nu-l procesează așa cum îl procesează majoritatea oamenilor. Prea mult sau prea puțin zahăr poate fi dăunător, nu? Și probabil trebuie să-ți faci injecții cu insulină în

fiecare zi. E nasol, dar nu ești vreo ciudățenie a naturii. N-o să-ți mai oferim bomboane, bine?

Claudia s-a uitat la mine din nou. De data asta părea să-mi spună „Bine procedat, Kristy”.

— Dar vouă nu vă pasă? ne-a întrebat Stacey.

— Ba sigur că ne pasă, i-am răspuns.

— Adică, nu vă deranjează?

— Nu, de ce ne-ar deranja? a spus Claudia încruntându-se.

— Exact, am rostit Mary Anne și cu mine.

— Nu știu. Mama mea se comportă de parcă ar fi vreun blestem sau ceva. Copiii de la școală au început să mă bată la cap din pricina dietei mele și pentru că am leșinat de câteva ori, și-atunci mama a decis că ar trebui să ne mutăm într-un „orășel liniștit”. Știți voi, să mă ducă într-un loc „civilizat și liniștit”.

— De asta v-ați mutat aici? a întrebat-o Mary Anne mirată.

Stacey a dat din cap.

— Ei bine, și din cauza asta.

— Uau! am exclamat.

— Și m-am gândit să ascund ceea ce era în neregulă cu mine. Mutarea mea încoace mi s-a părut ca un nou început. Dar faptul că *nu* v-am spus a fost mai rău decât atunci când le-am *spus* prietenilor mei mai vechi. M-am complicat atât de tare cu toate minciunile și tot restul.

— Ei bine, a spus Mary în felul ei discret, poate că nu este nevoie să le spui *tuturor* copiilor. Noi știm, și asta este important, deoarece cu noi te întâlnești cel mai des. Poate că nu e nevoie să spui și la școală, dar nici nu trebuie să minți.

— Asta-i drept, a fost de acord Stacey, luminându-se la față. Sunteți grozave!

Noi i-am zâmbit.

— Cred că ar trebui să facem câte o petrecere în pijamale o dată pe lună, a exclamat ea.

— Mda. După ce mama și Watson se vor căsători, le vom ține acasă la Watson, dacă ne mutăm acolo. La etajul trei ar fi perfect. Am avea tot spațiul ăla doar pentru noi.

— După ce mama ta și Watson se vor *căsători*? a țipat Claudia.

Am încuviințat, apoi le-am povestit prietenelor mele totul, de-a fir a păr.

Chiar când am ajuns la finalul poveștii, s-a auzit un ciocănit în ușă.

— Salut, fetelor! s-a auzit vocea lui Sam. Mama a spus să vă aduc asta. Nu vă faceți griji, n-o să intru. Le las aici, la ușă. Acum plec pe coridor. Acum cobor scările…

Și zgomotul pașilor lui se auzea din ce în ce mai slab.

Am deschis ușa și am găsit o tavă cu patru pahare, o sticlă de suc dietetic, un măr, un pachet de prăjiturele și un bilet de la mama, în care spunea că ne-a lăsat multă mâncare, astfel încât să nu fim nevoite să dăm iama în frigider.

Am adus tava înăuntru.

— Fratele tău este așa de drăguț, a spus Stacey.

— Cred că da. Pentru un băiat.

— Nu, serios… Ție îți place vreun băiat, Kristy?

Am făcut o față acră.

— Ce-are a face… a început Stacey să spună, iar eu i-am făcut semn, ducându-mi degetul la buze.

— Șșș! am șuierat. Auziți și voi?

— *Ce?*

— E ceva la geam.

Am făcut liniște, dar nu se auzea niciun zgomot.

— Bănuiesc că nu e nimic, am spus. Dar pentru că toate eram atât de bine dispuse, am stins luminile și le-am șoptit: Care e cel mai înspăimântător lucru care vi s-a întâmplat în timp ce făceați pe bonele?

În șoaptă, am început să ne spunem povești despre nopțile înfricoșătoare din casele tăcute, în care îi așteptam pe părinți să se întoarcă acasă. Apoi am trecut la povești cu fantome.

M-am entuziasmat și speriat în același timp… și m-am simțit fericită. Acum eram prietene din nou. Lucrurile se aranjaseră și cu Watson. Clubul Bonelor era un succes. Eu, Kristin Amanda Thomas, îl pusesem pe roate, sau contribuisem la asta. Speram ca Mary Anne, Claudia, Stacey și cu mine – noi, cele care reprezentam Clubul Bonelor – să rămânem împreună multă vreme de acum înainte.

virtual-project.eu

violin